Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul IV — Nr. 347
Miercuri 21 august 1957

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R.

Trăiască 23 August, marea sărbătoare națională a poporului nostru, ziua eliberării Romîniei de sub jugul fascist!

La marea sărbătoare a poporului nostru

Plutește peste satele noastre, în aceste zile aurite de august, o mireasmă mai dulce decît cea de iasomie, mai aromitoare decît cea a finului cosit: este mireasma azimei proaspete a pîinii noi plămădite din aurul primelor grîie adăpostite de hambare primitoare. Este supremul semn al cîștigării bătăliei recoltei, încununarea muncii acelora care, în bătaia vîntului și a arșiței, au făcut să rodească din belșug ogoarele patriei. Victoria aceasta, rodul bogat al holdelor, este darul minunat pe care țărănimea muncitoare îl aduce prinos de recunoștință marii sărbători a eliberării patriei de sub jugul fascist.

Acum treisprezece ani, în condițiile prielnice create de vijelioasa înaintare a trupelor sovietice eliberatoare, forțele patriotice conduse de Partidul Comunist Romîn au dezlănțuit insurecția armată, răsturnînd dictatura fascisto-antonesciană și îndreptînd toate forțele poporului nostru împotriva fascismului.

De atunci, în anii noștri cei tineri, fiecare aniversare a zilei de 23 August este întîmpinată de către oamenii muncii de pe ogoare, alături de întreg poporul nostru muncitor, cu noi succese în lupta pentru construirea socialismului, pentru înflorirea patriei noastre. Și, an de an, pe răbojul istoriei se adaugă victorii noi. Iar cînd ne uităm în urmă, ne crește inima de bucurie. Cîte trepte am urcat, cît de bogat este bilanțul celor treisprezece ani de la eliberare, cît de lung este drumul pe care l-am făcut!

Țară socotită „eminamente agricolă", Romînia veche era țara în care truditorii pămîntului mureau de foame, țara în care grîul era scump ca aurul; țăranii mîncau pîine numai la sărbători. Cu o industrie slabă, cu o agricultură primitivă, Romînia burghezo-moșierească era una din cele mai înapoiate țări din Europa. Mai mult de jumătate din locuitorii ei erau neștiutori de carte; dețineam recordul mortalității infantile; bolile sociale făceau ravagii. Iată numai în cîteva linii tabloul întunecat al țării noastre cu numai treisprezece ani în urmă. N-am uitat acest lucru; nu ne este ușor. N-am uitat moștenirea jalnică pe care ne-au lăsat-o boierii și industriașii.

Cu atît mai mult ne bucurăm azi, cînd facem bilanțul realizărilor anilor de democrație populară.

In acești ani, puțini, dar atît de rodnici, patria noastră a devenit o țară industrial-agrară în plină dezvoltare. In ultimii 4 ani, s-au construit 100 de întreprinderi industriale și au fost înzestrate cu utilaj nou alte sute, iar producția industrială a crescut de peste trei ori. In țara noastră, se fabrică azi tractoare, combine, autocamioane, strunguri, utilaj petrolifer etc. care înainte vreme erau importate din străinătate. Crearea unei industrii puternice a permis înzestrarea agriculturii noastre cu mașini și unelte, întărirea considerabilă a bazei ei tehnice. Avem azi peste 32.000 de tractoare, adică de aproape șapte ori mai mult decît în anul 1938. Numai în ultimii șase ani numărul combinelor s-a înzecit. Mărirea continuă a capacității de deservire a S.M.T.-urilor este vădită de faptul că volumul total al lucrărilor executate a crescut de aproape două ori, între anii 1951—1956.

Propășirea agriculturii noastre se vede și din mărirea suprafeței cultivate care în anul 1956 a întrecut media anilor 1934—1938 cu peste un milion de hectare, dintre care aproape o treime cu grîu. Datorită înzestrării agriculturii cu mașini și unelte, datorită folosirii metodelor agrotehnice avansate, datorită muncii însuflețite a lucrătorilor din agricultură, în ultimii ani producția de cereale a întrecut producția dinainte de război. Astfel, producția medie a anilor 1951—1955 a întrecut producția medie a anilor 1934—1938, la grîu cu circa 10 la sută, la porumb cu circa 20 la sută, la orz cu aproape 50 la sută etc. Și mai mari sînt diferențele la producția plantelor uleioase care acum este aproape de trei ori mai mare față de trecut, sau la sfecla de zahăr care în 1956 a întrecut de peste cinci ori producția antebelică. Progrese mari s-au realizat și la creșterea șeptelului și a producției animale. Deși șeptelul a fost mult micșorat de urmările războiului, în 1956 numărul bovinelor a crescut cu o treime față de anul 1938. Și mai mult a crescut numărul porcinelor, care a sporit în 1956 cu aproape o sută la sută față de 1938.

Oricît ar vrea dușmanii noștri să ne ponegrească, aceste cifre se încăpățînează să demonstreze marile noastre progrese în agricultură, cu toate distrugerile războiului, cu toate greutățile refacerii economiei, cu toată moștenirea grea pe care ne-au lăsat-o burghezii și moșierii.

Statul nostru se îngrijește zi de zi de înflorirea țărănimii muncitoare, alături de întregul popor. Țăranii muncitori, atît cei din sectorul cooperatist cît și cei cu gospodării individuale, trăiesc o viață tot mai îmbelșugată, care se deosebește fundamental de cea din trecut. Redînd pămîntul celor ce de veacuri îl muncesc, înzestrînd agricultura cu mașini și unelte, partidul și guvernul au îndemnat pe muncitorii ogoarelor să treacă la munca în comun, să desființeze haturile. Sămînță bună, sfatul înțelept al partidului rodește din plin. Mase tot mai largi de țărani muncitori intră în sectorul cooperatist. Inceputa în 1949, cooperativizarea agriculturii înaintează mereu. Azi, sînt înscrise în unitățile agricole cooperatiste peste 990.500 familii țărănești, adică peste 29,3 la sută din totalul familiilor țărănești. In luna iulie, întreaga regiune Constanța a fost cooperativizată. Alte raioane sînt de asemenea cooperativizate sau pe cale de a fi cooperativizate. Țăranii muncitori constată și anul acesta că unitățile cooperatiste obțin recolte mai mari la hectar decît gospodăriile individuale, că viitorul este al gospodăriei mari socialiste.

De aceea tot mai numeroși sînt țăranii muncitori care fac cereri de intrare în sectorul cooperatist.

Să ne oprim, de pildă, în comuna Sînpetru, raionul Stalin, la casa ciobanului Ion Dobrănel. In ultimii trei ani, muncind împreună cu soția sa în gospodăria colectivă din comună el a economisit 40.000 lei, din care și-a făcut casă, și-a cumpărat mobilă, mașină de cusut, bicicletă. Inainte vreme a fost argat la chiaburi. „Trăim bine de cînd ne-am înscris în colectivă" spune el. Și nădăjduim s-o ducem și mai bine. Acum am prins și noi gustul traiului bun, așa că nimic nu ne poate da înapoi".

Iată în cîteva cuvinte concepția despre viață a țăranului nostru de azi. Iată un singur caz, care arată însă transformarea vieții și concepției țăranului colectivist, cel mai înaintat din țara noastră.

In comuna Sînpetru se construiesc în prezent 70 de case noi. In întreaga țară, s-au ridicat, numai în patru ani, — 1951—1955 — peste 170.000 de locuințe noi, în afară de cele care s-au renovat sau mărit. Țăranul romîn iese din bordeiul secular și se mută în casă nouă, cu mobilă nouă, modernă, cu lumină electrică. Numărul satelor electrificate numai între anii 1951—1955 este de 1015, față de 443 sate electrificate în toată perioada burghezo-moșierească.

Am pierdut în acești treisprezece ani recordurile triste pe care le dețineam. Analfabetismul este doar o amintire dureroasă. In satele patriei noastre sînt peste 12.000 de cămine culturale, peste 2.000 de colțuri roșii în gospodării colective. Numai în ultimii doi ani au fost construite la sate circa 500 de școli noi. Boli care altădată făceau ravagii, cum erau tifosul exantematic, pelagra și paludismul, sînt complet stîrpite. Timpul cînd țărăncile nășteau pe cîmp, cînd puii de țăran mureau neîngrijiți a apus. Azi, mortalitatea infantilă a scăzut la mai puțin de jumătate din cît era înainte de eliberare. La sate există în prezent 1.400 case de nașteri, 3.500 de dispensare, peste 8.000 de puncte sanitare și o mulțime de medici. Sub pojghița aceasta rece a cifrelor se profilează însă drumul luminos parcurs în ultimii treisprezece ani. Fiecare ia și compară viața sa de azi cu cea de ieri.

Oamenii au mai multe bucate pe masă, sînt stăpîni pe pămîntul ce-l muncesc, locuiesc omenește, își trimit copiii în școli cît de înalte, au viitorul asigurat. Cum să nu mulțumească ei regimului democrat-popular, partidului, pentru traiul lor nou, înstărit și fericit?

Ziua de 23 August este începutul unei istorii noi a poporului nostru. Jertfele aduse de poporul nostru condus de partid, în lupta pentru înfrîngerea fascismului, pentru intronarea puterii populare, munca pentru făurirea socialismului — dau roade bogate, făcînd din patria noastră o țară înfloritoare.

Minunate ne sînt perspectivele de viitor. De aceea, poporul nostru întîmpină a treisprezecea aniversare a eliberării strîns unit în jurul partidului, hotărît să cucerească noi victorii în lupta pentru construirea socialismului, pentru apărarea păcii în lume.

23 AUGUST

Oameni, flori și steaguri și pancarte
Valuri, valuri trec pe bulevarde...
Trec și eu cu taica: un cojan
Dintr-un sat pierdut în Bărăgan.
Simt în jur miros de pită nouă,
Flori de cîmpuri cu cercei de rouă;
Simt cum parcă picură-n auz
Foșnetul ușor de cucuruz...
Taica mă privește-n ochi o clipă.
Gîndul — o zvîcnire de aripă,
I-a zburat prin ani și ani în urmă,
Sfredelu-amintirii-n suflet scurmă:

Tot pe-aici și tot în miez de vară,
Cînd orașul fremăta din plin,
A intrat o nouă eră-n țară
Pe un tanc cu steaua de rubin.

Flori, urale, steaguri și baloane!
— Ridică-ți fruntea, bade Ioane!
Sîntem liberi, liberi... Taica sta
Și din ochi cuvîntul le sorbea
Precum soarbe țarina crăpată
Picătura binecuvîntată.

Merg cu taica prin oraș la braț.
Trage-n pieptu-i aer cu nesaț.
Oare cîți ani poț de-atunci să fie?
Cîtă lume! Cîtă bucurie!
Cîți ani sînt din miezu-acel de vară?
Semne bune-n țară se-arătară
Și schimbară-atîtea-n Bărăgan...
Oare cîți ani sînt de-atunci? Cîți ani?

Cînd te uiți în preajmă, înțelegi:
Nu sînt ani, ci secole întregi.

PETRE POPA

Al 15-lea raion complet cooperativizat

Luni 19 august a. c. s-a terminat cooperativizarea raionului Murgeni. Acesta e primul raion din regiunea Iași cooperativizat în întregime. In cele 19 gospodării colective și 92 de întovărășiri din raion s-au înscris 12.836 de familii cu 30.074 de ha.

(Citiți pag. a 3-a)

Oameni din Agriș

Stăteau tolăniți în magazie, pe stratul gros de grîu auriu. A doua jumătate a nopții abia de liniștise un pic zăpușeala. Berki baci povestea molcom, cu vocea obosită. De ce n-aș recunoaște! Poate că niciodată ca în noaptea aceea n-am avut atît de clar imaginea uimitoarelor schimbări petrecute în satele noastre în ultimii 7—8 ani. Căci magazionerul colectivei povestea într-adevăr lucruri uimitoare. Iar cele petrecute în Agrișul Băii Mari au neîndoelnic valoare de simbol.

Francisc Berki a lucrat în 1950 ca delegat de batoză pe ariile satului. Iși aduce bine aminte: a fost un an bun, cu rod bogat. Au scos atunci țăranii din Agriș aproape 32 vagoane de grîu și orz. Iar acum iată, numai în magaziile gospodăriei intră aproape 45 de vagoane.

Cine sînt cei care au făcut asemenea minuni?

Iată cîțiva dintre ei.

Vara, pe arșiță, norii de praf se transformă, în gură și în nări, într-o pastă lipicioasă încît abia poți respira. Păcătos pămînt mai e podzolul! De nu dai plantelor îngrășăminte e de mirare dacă scoți măcar sămînța pusă spre înmulțire.

Ion Borbelu știe asta. E agricultor bătrîn. Nu o dată și-a simțit, seara picioarele amorțite umblînd să împrăștie îngrășăminte pe terenul pretențios.

— Cîte îngrășăminte ai împrăștiat, tovarășe Borbelu?

— Apoi cu puțin, da' ăștia mai tineri cîteva sute de care.

Cu vorba am aflat: 280 de care gunoi de grajd și 5 vagoane îngrășăminte chimice.

*

Pe Ștefan Szobo l-am găsit discutînd cu un delegat al Ministerului despre tipul de sol predominant în raza satului. La început am crezut că-i agronom. Am greșit. Deși gospodăria are 1305 ha, nu are agronom. Nici unul dintre cei cu diplomă nu vor să vină la Agriș. Aci nu-i nici teatru, nici cinemascop. Szobo e zootehnist, brigadierul zootehnic al gospodăriei.

Intr-o adunare generală de acum cîțiva ani, a cerut cuvîntul:

— Propun să adăpostim oile membrilor în saivanul gospodăriei.

A trebuit să se oprească. Iyau acoperit vocea.

— Ce e al gospodăriei să stea la gospodărie, ce e al membrilor să stea la membri acasă.

Pînă la urmă, cei mai mulți au fost de partea lui.

Din martie pînă în septembrie oile membrilor stau în saivanele gospodăriei. La păscut merg separat. Pentru adăpost, membrii plătesc „chirie": tot bălegarul rezultat e folosit pentru terenurile colectivei. Cam 6 vagoane.

Nici colectiviștii care muncesc în atelierele de rotărie și fierărie nu-s cu nimic mai prejos decît, să zicem cei din brigăzile de cîmp.

Intrebați-l pe fierarul Carol Szorvos cum a făcut în 7 luni 359 de zile-muncă. Răspunsul va veni scurt: „am muncit". Asta înseamnă că a ascuțit aproape 1.300 fiare de plug pentru cele 43 de pluguri, că a înzdrăvenit prin operații la loitre, șine, juguri 48 de care și căruțe, că a făcut 980 de potcoave.

*

De aproape 2 săptămîni, colectiviștii treieră nu numai ziua. Au obținut și ajutorul lunii. Cam la fiecare jumătate de oră, zi și noapte, cîte o căruță se oprește în fața magaziei. De ea, se apropie pe la spate un om cu statura mijlocie. Are părul creț, de culoarea grîului. Cu mîinile date peste cap apucă sacul de lîngă gură, pornește cu ușurință, intră în magazie și varsă, șuvoi, boabele în grămadă. De trei ani face Szücs Iosif treaba asta. Pe spatele lui au intrat în magaziile gospodăriei peste 95 de vagoane de grîu, orz și secară.

— Du-te și te culcă, Szücs, are cin' te schimba!

— M-oi culca după treierat.

Despre cine să mai vorbesc. Sînt atît de mulți!

Ideia mi-a dat-o tot Berki baci. Vorbeam despre foloasele muncii colectiviștilor. Că toți trăiesc mai bine, am priceput fără nici o greutate. Cu osebire că 32 și-au făcut case noi, la 6 vezi antenele aparatelor de radio de curînd cumpărate, 60 merg la treburi cu bicicleta.

— Asta nu-i totul și nici al mai însemnat lucru — m-a întrerupt tov. Berki. Dacă ai cere colectiviștilor doar o pereche de opinci ca s-o pui la muzeu, tot n-ai să găsești. N-ai să găsești nici vreunul fără palton, măcar că cei mai mulți pînă acum cîțiva ani umblau și iarna doar în surtuc.

In răstimp de cîteva zile cît am stat printre colectiviștii din Agriș, m-am convins că secretarul comitetului de partid al comunei, nu exagerase cu nimic.

TEOHARI OPREA

In cinstea zilei de 23 AUGUST

Au terminat arăturile de vară

Dornici să întîmpine măreața zi de 23 August cu realizări cît mai de seamă, colectiviștii din comuna Crasna, raionul Zalău, au intensificat în ultimele zile arăturile de vară pe suprafața de pe care au recoltat păioasele.

Folosind din plin atelajele proprii, ei au reușit să termine aceste lucrări pe întreaga suprafață planificată.

Urmîndu-le exemplul, și țăranii muncitori individuali din comunele Buciumi și Rominaș au zorit muncile, fiind în prezent pe terminate cu arăturile de vară.

O inițiativă de preț

Colectiviștii din satul Valea Seacă, comuna Valu Traian, regiunea Constanța, au terminat treierișul culturilor păioase încă de la 10 august.

In cinstea zilei de 23 August, ei au hotărît să-i ajute și pe membrii gospodăriei colective din comuna Cumpăna să termine treierișul. Cu ajutorul tov. ing. Cazan Vasile mecanic șef al S.M.T.-ului Valu Traian, ei au organizat o brigadă de cîmp formată din cei mai vrednici și pricepuți colectiviști și dotată cu inventarul necesar (atelaje, unelte agricole etc.) care a plecat la colectiva din Cumpăna, organizînd o arie model.

Alimentînd batoza pe două părți și folosind fiecare ceas bun de lucru, colectiviștii au reușit astfel să treiere cantități cu mult mai mari de cereale decît pînă atunci, grăbind astfel terminarea acestei lucrări.

BECHIR ABIB
corespondent

ZILE RECORD

La S. M. T. Hărman

In cadrul întrecerii ce se desfășoară în cinstea lui 23 August, muncitorii și tehnicienii S.M.T.-ului Hărman au declarat ziua de 16 august „Zi-record în producție".

In această zi cele mai bune rezultate le au obținut brigada a 2-a, condusă de tov. Rein Willi, care lucrează pe terenurile gospodăriei colective Hălchiu, brigada a 4-a, care lucrează la gospodăria colectivă Hărman (șef de brigadă Popa Ion) și brigada a 8-a (șef de brigadă Kloos Petru).

Organizîndu-și munca după metoda Bredluk, tractoriștii din brigada a 8-a au treierat în 10 ore cu trei batoze, 14.500 kg peste plan.

Tractoristul Kloos Filip din brigada a 8-a a treierat în această zi la o singură batoză cu 5.000 kg grîu boabe peste plan, iar tractoristul Ceahoreanu Ștefan a treierat cu 5.250 kg grîu peste plan.

Tractoristul Claidici Martin din brigada a 4-a, lucrînd pe aria gospodăriei colective Hărman, a treierat aproape 20.000 kg de grîu cu o singură batoză, iar Jianu Gheorghe din brigada a 2-a, care lucrează la arături pe ogoarele gospodăriei colective din comuna Hălchiu, a realizat în 10 ore 8 ha, în loc de 5 ha cît este norma.

Cu 11 brigăzi de tractoare care deservesc 18 gospodării colective și 30 de întovărășiri agricole, S.M.T. Hărman a obținut în această zi-record următoarele realizări: 180 ha arate (în loc de 138 cît prevedea planul) și 687.000 kg de grîu treierat, în loc de 572.000 kg cît era planificat.

Norma medie a fiecărei batoze care lucrează în gospodăriile colective la treierat a fost depășită în această zi cu 20 la sută.

VLAD IONESCU

La întovărășirea din comuna Corbu

Țăranii muncitori din întovărășirea agricolă Horia, comuna Corbu de Sus, raionul Medgidia, au organizat în cinstea lui 23 August o „zi record" la treieriș. Astfel numai în ziua de 13 august a.c. s-au treierat 20 tone de grîu, față de 46,5 tone cît se treierase cu totul în zilele precedente.

Fruntași în această acțiune s-au dovedit a fi întovărășiții Jean Aldea, Ion Aldea și Vasile Junghiatu. Un sprijin prețios au primit întovărășiții din partea tov. ing. Popa Constantin de la gospodăria colectivă din comuna Corbu de Jos, precum și din partea tov. Tircă Constantin, președintele sfatului popular Medgidia, care au ajutat la obținerea unor rezultate cît mai bune la treieriș.

Secție fruntașă

Muncitorii, tehnicienii și inginerii de la secția Cilnic a gospodăriei de stat Petrești au întîmpinat ziua de 23 August cu realizări pilduitoare. Astfel, ei au terminat treierișul realizînd în medie 2000 kg de grîu și secară la hectar. Grăbindu-se muncile, la această secție au fost terminate și cea de a 3-a prașilă și a 7-a stropire, pe cele 70 hectare cu vie, unde, din evaluările făcute, producția va fi de 9000 kg struguri la hectar. Totodată, au fost transportate de pe cîmp și depozitate furajele necesare animalelor secției.

A intrat în funcțiune cea mai mare filatură de cînepă din țară

In cinstea zilei de 23 August, în orașul Fălticeni a început să producă primele fire cea mai mare filatură de cînepă din țară. Noua filatură este înzestrată cu mașini moderne primite din U.R.S.S., care au o productivitate de 3 pînă la 8 ori mai mare decît aceea a mașinilor existente în filaturile similare din țară. Filatura va întrece capacitatea de producție a tuturor filaturilor de cînepă și in existente în țară. Aici se vor produce fire fine din in mai rezistente și mult superioare bumbacului.

Procesul de producție este mecanizat, și în parte automatizat.

1944 — 23 AUGUST — 1957

Printre colectiviştii din Dulbanu

Zboară sprinten arcuşul pe coardele viorii. Sub nucii vechi din ograda fostului conac boieresc, tinerii prinşi în sîrbă bat pămîntul cu foc. E sărbătoare în Dulbanu. Se împart roadele bogate ale muncii unite. Cine a lucrat mult, primeşte mult. Cine mai puţin... Deh, după faptă şi răsplată! Insă dintre cei ce vor primi puţin, sînt foarte puţini pe aici. Ii numeri pe degete.

Bătrînelul de colo care stă la masă în stînga preşedintelui arată a fi îngîndurat. Necăjit însă n-are motiv să fie. E doar unul dintre fruntaşii gospodăriei. Il cheamă Nicolae Ardeleanu. A primit în dimineaţa aceasta avansul de 40 la sută pentru cele 422 de zile-muncă depuse. Numai la grîu s-au împărţit cîte 4,260 kg la zi-muncă. Fără a mai socoti alte produse şi bani. Ardeleanu a cărat acasă 1.800 kg de grîu. Nici nu s-a aşteptat să ia aşa de mult. Acum mare necaz pe capul omului că n-are unde să-l pună. S-a apucat cu nevasta şi a scos mobila din camera de oaspeţi. De astă dată oaspetele bine venit în casa lor va fi grîul.

S-or întreba unii, şi pe bună dreptate, de ce pe Ardeleanu l-a prins împărţirea avansului nepregătit? De ce la sediul gospodăriei colective din Dulbanu, camera cea mare, în care altă dată se chema că e „Colţul Roşu", acum e plină cu grîu pînă la marginea de sus a ferestrelor? In ceilalţi ani nu se petreceau lucrurile la fel?

Fireşte că nu! La gospodăria colectivă Dulbanu, raionul Mizil, grîul şi porumbul cuvenit colectiviştilor se împărţea doar o dată pe an, la sfîrşitul toamnei. Şi apoi cînd s-a mai pomenit pe meleagurile acestea să scoţi o recoltă de peste 2.000 kg de grîu la hectar, cum au dobîndit în acest an colectiviştii din Dulbanu? Unde să depozitezi atît belşug de bucate, cînd recoltarea te-a prins nepregătit? Abia din toamna asta, au plănuit colectiviştii să-şi înalţe o nouă magazie pentru cereale.

La împărţirea avansului au fost invitaţi la gospodărie şi întovărăşiţii din sat — („individuali" nu mai sînt în Dulbanu) — şi ţăranii muncitori din satele vecine. Vorbele sînt vorbe. Unele îţi rămîn în urechi, altele zboară în vînt. Dar faptele pe care le vezi cu ochii tăi, acelea rămîn în suflet. Şi toţi cei de faţă au văzut cum Trandafir Nicolae a ridicat de pe cîntar mulţi saci plini cu grîu, care în total cîntăreau 1.039 de kg. Petre Ion 975 kg., etc. Cică printre cei care au depus cereri de înscriere în colectivă, la marea sărbătoare a împărţirii avansurilor din gospodăria agricolă colectivă din Dulbanu, s-ar fi numărat şi Arcadie Tănăsescu. Asta fusese pe vremuri om vrednic.

In vara lui 1950, cînd s-a în-

fiinţat gospodăria colectivă din sat, el a venit printre primii în familia cea mare. Insă din păcate s-a aflat multă vreme cu un picior în ograda colectivei, cu altul în cea a chiaburului Gh. Gabor. Cu timpul s-a făcut chiar unealta acestuia şi a încercat să sape la temelia — pe atunci încă şubredă — a gospodăriei. Colectiviştii l-au aflat la timp şi l-au dat afară ca pe o măsea găunoasă. Arcadie a regretat mult faptele lui. A tînjit după viaţa cea bună şi plină de cinste din gospodărie. Acum vrea să revină printre ei. Colectiviştii însă nu se grăbesc să-l primească. Vor să mai cumpănească, să se mai sfătuiască. Prea mult i-a lovit pe vremuri Gabor, fostul stăpîn şi apoi prieten al lui Arcadie Tănăsescu.

— Nimeni din Dulbanu nu poate uita acele vremuri...

*

Triste aduceri aminte... Comuna cu cele două sate, plus cătunul Dulbanu, se chema Amaru. Era un nume potrivit, pe măsura vieţii chinuite a sătenilor. Amar le era traiul. Necazurile curgeau gîrlă. Ardeleanu, cel care astăzi e om în toată firea, a văzut cum se stinge viaţa măicuţei lui. Era bolnavă şi o ducea cu căruţa la doctor, la Mizil. Avea de străbătut cale de 16 kilometri din Amaru pînă la plasă, unde se găsea un medic. Bătrîna n-a mai avut însă nevoie de îngrijirea doctorului. A murit pe drum, sub împunsăturile suliţelor fierbinţi ale soarelui. Hei, şi cîte alte triste întîmplări nu le-au fost presărate în calea celor din Amaru. Mai tîrziu, după ce soarele lui 23 August a răsărit şi pe meleagurile lor, duşmanii pîndeau din umbră să lovească. Şi-au lovit în ce le era colectiviştilor mai drag: gospodăria.

Era în toamna lui 1953. Se culeseseră de pe cîmp recolte bogate. Pătulele erau pline cu porumb, magaziile cu grîu şi orz. Intr-o noapte — cine poate uita noaptea aceea de groază — s-au trezit toţi colectiviştii săraci lipiţi pămîntului. O mînă criminală pusese focul din mai multe părţi. A ars gospodăria colectivă cu sediu, cu grajduri şi magazii, cu tot, pînă în temelii.

Colectiviştii nu s-au descurajat însă. Au pornit munca de la început. Le-a sărit şi statul în ajutor. I-a sprijinit şi I.C.Z. din Dulbanu şi gospodăriile colective din preajmă. Incet, încet s-au pus pe roate.

Colectiviştii din Dulbanu au astăzi 25 de cai, 374 de oi, zeci de porci, stupi de albine. Au construcţii noi, spaţioase, grajd pentru cai şi bovine, maternitate de scroafe, saivan.

Am văzut minunatele pielicele de oaie ce imită astrahanul. Sînt produse aici, din încrucişarea oilor ţigăi cu berbeci Karakul, de la staţiunea I.C.Z. Dulbanu. Am văzut verze timpurii de cîte 6—8 kg şi am mîncat la bostanul gospodăriei dintr-un pepene verde gustos, de 22 kg. O singură felie, mai mult n-am putut mînca.

Dar cîte lucruri demne să fie amintite n-am văzut la colectiva de aici? Mi-ar trebui spaţiu întins ca să le înşir. Ceea ce merită să amintesc însă neapărat e că an de an tot mai mari sînt cîştigurile membrilor gospodăriei. Şi tot mai mulţi sînt întovărăşiţii care se alătură marii familii a colectiviştilor din Dulbanu.

GH. JANGOCIU

Oameni şi locuri din republica noastră

OSTROVUL...

Cîndva [illegible] unii spuneau că inima ţării pulsează numai în Capitală. Pentru ei ţara se termina la... Chitila. Aşa a fost odată. Azi lucrurile stau cu totul altfel. Să luăm, bunăoară, Ostrovul, comună situată în acel colţişor de ţară unde Dunărea, apucînd pe pămîntul dobrogean, încetează să mai fie hotar între ţara noastră şi Bulgaria prietenă.

...IERI...

De numele acestei comune e legată o întîmplare dramatică petrecută cu vreo două secole în urmă. Pe atunci, satul, ce azi se întinde de-a lungul colinei care străjuieşte malul drept al Dunării, se afla aşezat pe o insulă, în baltă. Intr-o primăvară, bătrînul fluviu înfuriat s-a revărsat, ştergînd totul din calea sa. Ostrovenii care au mai putut scăpa cu viaţă s-au îndreptat cu lotcile spre ţărm, căutînd un loc mai ferit unde să-şi aşeze satul. Aici au defrişat alunişul de la poalele colinei şi au durat adăposturi. Soarta oamenilor devenise mai vitregă, deoarece satul se afla situat de-acum pe marele drum ce lega Turcia Europeană cu Dobrogea. Cîte hoarde otomane nu s-au abătut peste Ostrov! Oamenii au rezistat însă cu curaj vitregiilor vremii. Anii s-au scurs, iar turcii au fost izgoniţi de pe pămîntul Dobrogei. Regimul burghezo-moşieresc care a urmat a declarat Ostrovul oraş. Locuitorii se aşteptau ca în satul lor să aibă loc prefaceri adînci, mai ales că era şi port la Dunăre. Speranţele le-a fost însă deşarte. Ostrovul, oraş cu numele, a rămas tot sat înapoiat, fără nici o viaţă economică, fără lumină electrică, fără cinematograf — în schimb cu sute şi sute de neştiutori de carte. Despre aşa-zisa prosperitate cu care obişnuiau să se laude partidele burghezo-moşiereşti vorbesc şi numeroasele cocioabe din chirpici construite de locuitorii comunei. A fost şi un fel de prosperitate, nimic de zis. Dar pentru negustorii şi alişverişarii care şi-au ridicat acareturi din sudoarea oamenilor muncii.

Aşa arăta, pe scurt, moştenirea cu care Ostrovul a intrat în 1944, an al eliberării patriei noastre de sub jugul fascist.

De atunci s-au scurs doar 13 ani. Şi totuşi cît de mult şi-au lăsat amprenta aceşti ani asupra vieţii comunei...

...ŞI AZI

Porneşti cu vaporaşul din Călăraşi, pe Dunăre, şi te apropii de Ostrov. De cum zăreşti ţărmul opus începe să se contureze comuna. Şi nu-ţi mai vine să crezi că e vorba doar de un simplu sat. Fără să vrei, privirile îţi sînt atrase de numeroasele construcţii noi acoperite cu olane roşii, care domină coama dealului. E noua aşezare a S.M.T.-ului ce poartă numele comunei. Sînt construcţii mari şi moderne pentru care regimul nostru a cheltuit peste 11 milioane lei. Aici totul e făcut cu gust, confortabil. De la marile ateliere, remize pentru tractoare şi maşini agricole, de la uzina electrică, pînă la apa curentă instalată în cantină şi dormitoarele tractoriştilor, totul e acum terminat. In puţine unităţi agricole socialiste poţi în[illegible] aici. In preajma S.M.T.-ului se [illegible] locuinţele construite cu credite primite din partea statului de către mecanizatori. Asemenea locuinţe şi-a [illegible], de pildă, [illegible] tov. Tudor Pistrodi, tov. Florea Burlu, mecanic controlor, Moise Constantin, mecanic agricol şi alţii.

In dreapta [illegible] întind mari suprafeţe cu vii ce acoperă ca un covor verde colina. Sînt viile gospodăriei agricole de stat. Cine n-a auzit de renumita varietate de struguri Aluzali, care nicăieri pe pămîntul ţării noastre nu rodeşte mai bine ca aici, pe hotarul Ostrovului. In această vie a fost creat de curînd un punct de cercetări al Institutului de cercetări horti-viticole, pentru a se studia posibilităţile de extindere ale acestei varietăţi de viţă. Totodată punctul de cercetări constituie şi un puternic sprijin pentru viticultorii din comunele vecine.

Dar în afară de S.M.T.-ul şi gospodăria agricolă de stat, în Ostrov au survenit şi alte mari prefaceri în anii puterii populare. De la primul localnic pe care-l întîlnim aflăm că Ostrovul e azi în întregime o comună socialistă, ca de altfel toate comunele şi satele Dobrogei. Toţi ţăranii de aici sînt strîns uniţi în gospodăria agricolă colectivă şi întovărăşirea agricolă din comună. Oamenii şi-au unit în felul acesta forţele pentru a putea mai uşor şi mai degrabă să-şi făurească un trai îndestulat.

Străbatem uliţele comunei. In una din clădirile arătoase funcţionează cinematograful. Aici se aduc în fiecare săptămînă filme noi. Pe uliţele satului auzim la tot pasul emisiunile de radio. De cîţiva ani întreaga comună este radioficată. Şi tot la fiecare pas întîlnim multe case noi, semn al nivelului ridicat de trai al oamenilor. In numai 13 ani ostrovenii şi-au construit peste 300 de case. E o cifră mare, dacă ţinem seama că în comună nu sînt în total decît 800 de case. Vremea opaiţului şi a lămpii cu petrol a trecut de mult. Comuna are azi o uzină electrică care furnizează curent nu numai pentru instituţii, ci şi pentru locuinţele cetăţenilor.

La căminul cultural, oamenii dispun de o bibliotecă înzestrată cu aproape 5.000 de cărţi. Cu prilejul sărbătorilor, ei asistă cu regularitate la spectacolele date de echipa artistică alcătuită din tineret. Cărţile sînt citite de un mare număr de oameni ai muncii din comună. Azi în Ostrov nu mai sînt neştiutori de carte. N-a fost deloc uşoară munca depusă de cei 20 de învăţători şi profesori pentru alfabetizarea celor peste 300 de oameni. In comună funcţionează un punct sanitar şi o casă de naşteri. Oamenii primesc asistenţă medicală gratuită. Femeile nu mai sînt nevoite să nască pe cîmp sau asistate de moaşe necalificate.

Nu sînt oare aceste realizări criterii care te fac să tragi concluzia că Ostrovul e un oraş? Sînt! Şi totuşi el nu e decît o simplă comună ca oricare alta, ce s-a dezvoltat şi se dezvoltă în anii aceştia. Iată, cititorule, de ce am spus că astăzi inima patriei noastre bate cu aceeaşi putere în oricare colţişor al ţării...

G. SACADAT

Cele mai tinere unităţi de cercetări agricole

SUPRAFAŢA CULTIVATĂ CU PORUMB TREBUIE SĂ CREASCĂ ÎN 1960 LA CIRCA 4.000.000 HA CU O PRODUCŢIE DE 8.000.000 — 9.000.000 TONE.

SE VA URMĂRI INTRODUCEREA ŞI GENERALIZAREA FOLOSIRII SEMINŢELOR HIBRIDE DE PORUMB...

SE VA CONTINUA ACŢIUNEA DE REFACERE A FONDULUI VITICOL ŞI POMICOL EXISTENT...

SE VOR PLANTA CIRCA [illegible] DE BUTAŞI DE VIŢĂ ŞI CIRCA 20.000.000 POMI FRUCTIFERI.

Iată cîteva din sarcinile ce au fost trasate sectorului agricol prin Directivele celui de al II-lea Congres al partidului, pentru perioada dintre anii 1956—1960.

Infiinţarea în acest an a celor două noi institute de cercetări departamentale: Institutul de cercetări pentru cultura porumbului de la Fundulea şi Institutul de cercetări hortiviticole prezintă o deosebită importanţă în această privinţă, prin însemnata contribuţie pe care o aduc în stabilirea celor mai bune metode de lucru.

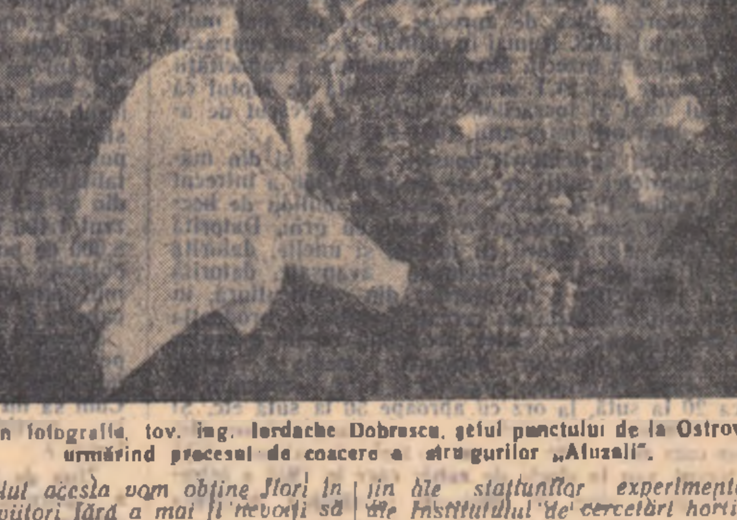
Deşi şi-a început activitatea abia anul acesta, Institutul de cercetări pentru cultura porumbului a devenit bine cunoscut, prin realizările sale, nu numai în împrejurimi dar chiar şi în străinătate. Numeroase delegaţii de tehnicieni din ţările vecine prietene vizitează cîmpurile experimentale de la secţia de ameliorare de la Tipei, ori loturile experimentale de la secţiile Ileanda şi Călăreţi, unde se fac experienţe în vederea stabilirii celor mai indicate lucrări agrotehnice şi asupra posibilităţilor de extindere a mecanizării.

Producerea seminţelor hibride este unul din obiectivele principale ale cercetătorilor de la Institutul de cercetări pentru cultura porumbului de la Fundulea. In acest scop, la secţia de ameliorare de la Tipei se lucrează la crearea aşa numitelor linii autofecundate sau consangvinizate din încrucişarea cărora se va obţine apoi sămînţa hibridă.

*

Pe o suprafaţă de 6 ha, 126 specii de flori îţi uimesc şi îţi mîngîie ochii cu culorile lor felurite. Pelunii pitice, roze de toate nuanţele şi parfumurile, crizanteme albe de vară, cîrciumărese şi alte nenumărate flori. Nu, nu este vorba de un parc. Ne găsim în cîmpul experimental floricol al bazei experimentale Băneasa ce aparţine de Institutul de cercetări horticole. Florile acestea nu sînt cultivate aici numai pentru frumuseţe. Din ele se vor selecţiona, ca şi în cazul celorlalte flori, liniile cele mai valoroase.

In fotografie, tov. ing. Iordache Dobrescu, şeful punctului de la Ostrov, urmărind procesul de coacere a strugurilor „Aluzali".

In felul acesta vom obţine flori în anii viitori fără a mai fi nevoiţi să cumpărăm sămînţă din străinătate care este atît de costisitoare.

Dar activitatea Institutului de cercetări hortiviticole nu se rezumă numai la sectorul floricol din baza experimentală Băneasa. In întreaga ţară, în zonele cele mai caracteristice culturii viilor şi pomilor roditori există loturi experimentale şi puncte de sprijin ce aparţin de acest institut (V. Călugărească, Voineşti-Cluj, Ostrov, Ciumbrud, Cocoreni etc.)

Prin înfiinţarea Institutului horti-viticol şi crearea unui număr de [illegible] şcoli profesionale, la staţiunile experimentale s-a izbutit să se realizeze o mai strînsă legătură între ştiinţă şi practică. Punctele de sprijin ale staţiunilor experimentale ale Institutului de cercetări hortiviticole ce au fost înfiinţate în multe gospodării agricole de stat şi gospodării colective vor contribui în mare măsură la consolidarea patrimoniului nostru hortiviticol, la introducerea pe scară largă a metodelor noi avansate, — chezăşia unor producţii ridicate.

A. DRAGANESCU

Pentru cei care LUCREAZĂ pe OGOARE

Despre atelierul de mecanică şi cel de cocserie ale lui Brătăşeanu auzisem de mic copil, de cînd bunicul mă lua cu el la tîrgurile săptămînale de la Craiova. Ori de cîte ori bunicul trecea pe lîngă ele îşi făcea cruce şi zicea:

— Aici e iadul, nepoate, bătu-l-ar sfinţii! Nu acolo unde se spune că ar fi el...

— De ce, bunicule? îl întrebam curios.

Atunci moşul începea să-mi vorbească despre mizeria celor care muncesc acolo. Cu ochii mei am văzut-o — spunea bunicul — cînd am fost să-l caut pe un văr ce lucra aici. Despre dînsul se vorbea în sat la noi că a ajuns domn mare cu fluture la gît şi încălţat cu ghete de lac d-alea nemţeşti. Dar vai de domnia lui. Zdrenţele curgeau de pe el, iar mîncarea şi-o lua pe datorie de la „Birtul popular" al lui conu Gheorghiţă.

Au trecut ani de atunci. Din fostele ateliere ale lui Brătăşeanu au mai rămas doar amintirile trecutului. Pe locurile acelea — unde oamenii munceau ca la ocnă — în anii regimului democrat-popular s-au ridicat numeroase construcţii cu instalaţii noi. A răsărit astfel o importantă uzină con-

structoare de maşini şi unelte agricole, necesare celor care lucrează pe ogoarele patriei noastre.

Din 1954, de cînd această întreprindere a fost profilată pentru construcţia maşinilor agricole, ea a dat agriculturii sute şi sute de grape cu colţi şi stelate, greble cu tracţiune mecanică, teascuri de vie şi zdrobitori de struguri, [illegible] pe [illegible], tocătoare de nutreţ şi altele. Acum, muncitorii uzinei „7 Noiembrie" au realizat un nou tăvălug, numit tăvălugul de subsol. El a început să intre în fabricaţia de serie şi în această toamnă îl vom putea vedea la lucru pe ogoare. Şi încă o surpriză pentru mecanizatori. Muncitorii de la uzina „7 Noiembrie" împreună cu cei de la „Semănătoarea" din Bucureşti au realizat pentru combina de porumb un transportor de ştiuleţi. Acesta, montat la combină, va uşura mult munca mecanizatorilor. Şi celor care lucrează în sectorul zootehnic, muncitorii uzinei s-au gîndit să le facă o surpriză. Peste puţin timp, vor ieşi de pe porţile uzinei un nou tip de tocători pentru nutreţ. Despre calitatea lor mi-au vorbit cu însufleţire lăcătuşul Constantin Buligă, mecanicul Mircea Stancu, strungarul Ilie Lungu, turnătorul Constantin Pupăză şi alţi fruntaşi în muncă.

— Ne mîndrim cu această tocătoare, spunea fierarul Preda Constantin. Trebuie însă să vedem şi părerea celor care vor lucra cu ea. O aşteptăm cu nerăbdare...

...Am lăsat în urmă zumzetul motoarelor, bătăile de ciocane, căldura cuptoarelor de la topitorie.

Pe stradă mi-au revenit în minte cuvintele bunicului. Atelierele întunecoase de ieri au dispărut. Astăzi, noua uzină. Ea contribuie din plin la întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare din ţara noastră.

GH. ROŞU

LA MARGINEA ORAŞULUI

In zori, cînd primele grupuri de partizani se apropiară de aeroportul Băneasa, hitleriştii deschiseră un foc viu de arme automate.

Aşezate în evantai, camuflate de salcîmi şi plopi bătrîni, ţevile tunurilor antitanc şi antiaeriene naziste zvîrleau puzderii de obuze şi şrapnele, oprind înaintarea a două companii romîneşti de infanterişti şi a unui pluton de partizani.

Trebuia o echipă de şoc. Un grup de sacrificiu care să se infiltreze între desele rînduri nemţeşti. Ajunsă acolo, echipa urma să pătrundă pînă la poziţia bateriei pe care să o distrugă, scoţînd din bătaia ei drumul dinspre Herăstrău, pentru a permite astfel înaintarea trupelor de ostaşi şi a partizanilor.

*

Era pe înserat.

Trîntiţi pe burtă, partizanii conduşi de tînărul cazangiu Vladimir scrutau atenţi distanţa ce-i mai despărţea de amplasamentul celor patru piese de artilerie antiaeriană.

Mai aveau două sute de metri pînă la obiectivul vizat. Cei zece partizani se opriră o clipă să se odihnească.

O şuierătură scurtă. Apoi a doua... Vladimir le făcu semn să se lipească de pămînt. Incepuse să se lumineze. O rachetă roşie spintecă cerul, desfăcîndu-şi umbrela. Şi tot atunci un snop de gloanţe se revărsă în spatele lor.

„Sîntem descoperiţi" — îşi spuse Vladimir. Şi pe dată se gîndi: „Trebuie să ne schimbăm locul"...

S-au rostogolit pînă într-o muşcătură a pădurii, încet, cu fereală. Vladimir s-a ridicat în genunchi şi a început să-şi numere oamenii. Lipsea nea Marin.

Vladimir îşi lipi urechea de pieptul celui întins pe iarba umedă de rouă. Il strigă apoi încetişor, în ureche, zgîlţîindu-l.

— Tovarăşe Marin. Măi nea Marine. Vorbeşte, de ce taci?

Dar tovarăşul Marin strungarul nu mai putea răspunde. O floare mică roşie îi răsărise după ureche. Acolo unde îi plăcea să-i sărute Dinuţeţ, băieţelul lui de numai cinci ani.

*

Şi iarăşi mai făcură un salt. Două rachete, una verde şi alta galbenă, se ridicară. Fură încadraţi de o ploaie de gloanţe. Părea că cineva îi urmăreşte pas cu pas...

Inaintau pe burtă, se tîrau în genunchi, se rostogoleau, apropiindu-se din ce în ce de bateria duşmanului.

— Iată! Acolo după salcîmi...

Ciulinii păreau că nu-i mai zgîriau. Palmele şi coatele nu-i mai dureau. Erau înfierbîntaţi de ură, de praful de puşcă ce înţepa nasul, ustura ochii şi usca gîtlejul.

S-au oprit iarăşi după un ocol mare.

— Cîţi sîntem?

— Şase... A căzut vopsitorul Tudoran, studentul Grossman şi ţesătoarea Leonora...

Pe Leonora au găsit-o puţin mai în urmă, rezemată cu spatele de tulpina unui oţetar sălbatec. Fusese lovită în gît. O spumă roşietică îi umpluse gura. Respiraţia îi era gîfîită. De durere îşi înfipsese unghiile în pămînt şi îşi bălăbănea capul.

Apoi se linişti. Un tremur uşor o scutură. Se lăsă moale în iarba uscată cu privirea rece, încremenită către Bucureşti...

O altă rachetă roşie zbucni în sus... Dar fu ultima.

Vladimir ochi cu grijă spre vîrful unui stejar frunzos din faţa lor şi descărcă un încărcător întreg din automatul său. Crăcile troznură şi un trup căzu greoi la rădăcina copacului. Avea munita cenuşie de piele şi un binoclu prins cu o curelușă de gît.

— Ista a fost observatorul care anunţa prin rachete cuiburile de mitraliere nemţeşti din drumul nostru.

*

Către namiezi, cerul începu să-şi întunece faţa, iar norii cenuşii să păleasca tăria soarelui.

Au pornit pe-o potecuţă îngustă smălţuită cu flori pe margini.

Şi iată că deodată, la numai treizeci de paşi, desluşiră bateria antiaeriană. Tunurile îşi îndreptau gurile către cele trei laturi ale pădurii... Un gard dublu de sîrmă ghimpată şi două santinele le păzeau.

Vladimir îşi făcu repede un plan. Trebuia să acţioneze prin surprindere, înainte ca posturile hitleriştilor din pădure să prindă de veste. De asta depindea în bună parte şi posibilitatea de a se retrage.

O grenadă căzu la picioarele primei santinele. O ciupercă galbenă îşi înălţă capul. Apoi a doua... Santinelele zăceau la pămînt.

Vladimir şi Armăşeanu se repeziră la asalt. Cu patul armei făcură o breşă în gardul cu colţi de fier. Se strecurară înainte...

— Repede! Repede!

— Armăşene, închizătoarele.

Mîinile meştere ale lui Armăşeanu, armurier la Arsenal, desfăcură închizătorul unui tun, trîntindu-l jos.

Cu armele în mîini pentru atac, un nazist în uniformă... doi... zece... douăzeci, ieşiră din barăci şi alergară spre amplasament...

Fură primiţi însă de focul automatelor celor patru partizani care-i susţineau şi apărau pe Vladimir şi Armăşanu. Duşmanii se trîntiră la pămînt, deschizînd şi ei focul.

Al doilea închizător a fost demontat şi pus lîngă celălalt.

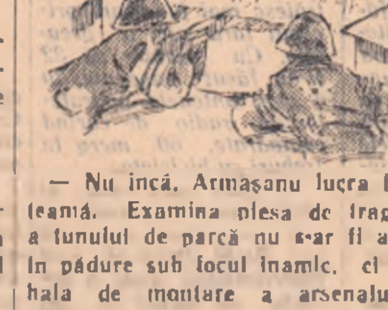
Al treilea încărcător...

Cinci nazişti îndrăzniră să se ridice în picioare, îndreptîndu-se în goană spre el. Dar plătiră cu viaţa această încercare.

Alarmaţi de împuşcături, hitleriştii se crezură atacaţi şi începură să tragă cu toate armele. Partizanii şi armata le răspunseră. Curînd focul luptei cuprinse întreaga pădure.

Dar al patrulea închizător nu vroia să iasă din cuşeta lui.

— Lasă-l, zise Vladimir.

— Nu încă. Armăşanu lucra fără teamă. Examina piesa de tragere a tunului de parcă nu s-ar fi aflat în pădure sub focul inamic, ci în hala de montare a arsenalului. Gîfîind, cu fruntea lac de năduşeală, reuşi să scoată din funcţiune şi al patrulea tun.

Trebuia însă să se retragă.

— Luăm închizătoarele cu noi — strigă Vladimir.

Naziştii erau la două sute de paşi. Nu mai avea timp... Armăşanu smulse o grenadă de la şold. Trase cuiul şi o asvîrli înăuntrul gurii tunului. Grenada explodă puternic, decalibrînd ţeava.

A doua grenadă aruncată de Vladimir într-altă gură de tun avu acelaşi efect. Un alt grup de nemţi se îndrepta în pas alergător spre ei.

*

Cu greu cei şase partizani se strecurară spre liziera pădurii folosind gropile de obuz, moviliţele de pămînt şi rădăcinile copacilor ca să iasă din raza de bătaie a inamicului ce-i urmărea.

Cîteva minute numai, apoi tăcuţi s-au aşezat într-un dispozitiv de apărare. Fiecare se instală după cîte un copac mai gros şi mai aproape unul de celălalt, cu armele gata de tras.

Grenadele fură aşezate la îndemînă. O mitralieră îşi începu cîntecul. Apoi un brand... două...

Focurile se amestecară. Hitleriştii atacau prin trei părţi, furioşi că un grup atît de mic le opune rezistenţă.

Barajul de focuri al companiei romîneşti slăbi, apoi încetă cu totul în jumătatea flancului stîng.

Incetă apoi şi focul duşman. Cineva strigă către partizani într-o romînească stricată cu accent german.

— Predaţi!

Nimeni nu-i răspunse.

Urmă un fluier scurt şi hitleriştii se năpustiră la atac.

— Foc! strigă din nou Vladimir.

Automatele partizanilor răpăiră făcînd goluri adînci în rîndurile uniformelor cenuşii. Grenadele zburau şi cădeau explodînd în mijlocul inamicului, mărind prăpădul.

Peste treizeci de nazişti fură culcaţi la pămînt. Ceilalţi se retraseră în desişul pădurii.

Primul atac fusese respins.

*

Vladimir îşi şterse cu mîneca şapcii năduşeala de pe frunte şi numără oamenii. Cinci. Teferi toţi. Dar cît vor mai putea rezista? Atacul se va repeta desigur şi mai puternic. Muniţiile erau pe sfîrşite.

Undeva, departe, se auziră paşi, tîrîituri şi zăngănit.

Privesc cu toţii încordaţi într-acolo de unde avea să pornească atacul duşmanului. Ultimul, desigur...

Şi nimănui nu-i era teamă.

Şi nimeni nu se gîndea — cuprinşi de ură — la pericolul ce-i ameninţa.

Zgomotul încetă. Cîteva clipe tăcerea cuprinse pădurea. Apoi un „uraaa" prelung, puternic din sute de piepturi se-ntinse val, printre crăci, peste copaci, înfiorînd inimile. Ostaşii romîni ieşiră din camuflajul pădurii şi cu baionetele la armă se năpustiră înspre adăposturile hitleriştilor.

N-a fost nevoie de nici un cuvînt, de nici un fel de îndemn.

Partizanii se alăturaseră şi se năpustiseră spre inamic în fruntea armatei.

*

Tîrziu în noapte, trei partizani se prezentară la sediul comandamentului.

— Sînt Vladimir — spuse unul din ei. Vladimir din al treilea grup de şoc din batalionul întîi. Şi vă raportez că misiunea a fost îndeplinită, fortăreaţa hitleristă din Băneasa a căzut. Din grupul nostru au mai rămas trei în viaţă.

MARIA ARSENE

1944 — 23 AUGUST — 1957

ROADELE PERSEVERENŢEI

Raionul Murgeni complet cooperativizat

Două chemări

De la Murgeni a pornit cu un an şi jumătate în urmă chemarea: „Păşiţi şi voi pe calea belşugului" — adresată tuturor ţăranilor muncitori individuali din regiunea Iaşi. In acea vreme numai 25 la sută din suprafaţa cooperativizabilă a regiunii era strînsă laolaltă în gospodării colective şi întovărăşiri. După mai puţin de un an, în februarie 1957, colectiviştii şi întovărăşiţii din Murgeni lansează o nouă chemare, care, de fapt, este o reînnoire a celei dintîi. La lansarea celei de a doua chemări procentul de cooperativizare a regiunii urcase la 34 la sută. Se cuvenea ca raionul de unde pornise chemarea să fie primul. Şi, într-adevăr, în mai puţin de un an în gospodăriile şi întovărăşirile din raion s-au înscris 4678 de familii cu peste 10.000 de hectare de teren. Aceasta înseamnă că în timp ce sectorul cooperatist crescuse pe regiune doar cu 9 procente, la Murgeni se cooperativizase o treime din suprafaţa raionului.

In chemarea din februarie numită: „In fiecare sat sector agricol socialist puternic şi înfloritor", colectiviştii şi întovărăşiţii din Murgeni îşi afirmau hotărîrea de a lupta ca raionul lor să termine cooperativizarea în cursul anului 1958. Cei care şi-au luat angajamentul ştiau că asupra lor apasă o sarcină grea. Muncind din răsputeri, ei trebuiau să dovedească ţăranilor că numai în gospodării şi întovărăşiri scapă pentru totdeauna de nevoi. Cesar Guzgan, Safta Giurgea, C-tin Ciocîrlan, Aurica Durche — colectivişti din Peicani, Ion Gheorghiu, Mihai Sava, Iacob Stoian — membri ai gospodăriei colective din Fălciu, precum şi mulţi alţii nu şi-au precupeţit eforturile. Ziua munceau în cîmp, iar seara, biruindu-şi oboseala, mergeau să-i lămurească pe individuali. In zilele de sărbătoare sau cînd aveau un pic de răgaz treceau în satele unde munca de cooperativizare se desfăşura mai greu. Pe cei neîncrezători îi poftea la gospodării. Să vadă la faţa locului că nu le spun minciuni. Astfel s-a reuşit ca numai la 6 luni după chemare cooperativizarea să fie terminată. Cu un an înainte de termenul propus.

Cum de a fost posibil un atît de remarcabil succes veţi afla mai pe larg citind această pagină.

6 vizite — 6 GOSPODĂRII COLECTIVE

Am vizitat şase sate cu gospodării colective şi-am întîlnit oameni de laudă. Povestea înfiinţării gospodăriei lor o începeau cu Peicanii. Hotărîrea de a păşi pe drumul gospodăriei colective o legau cu toţii de vizitele făcute la colectiviştii din Peicani. Acolo nu fusesem. Oare n-or fi exagerînd?

La Peicani am mers într-o zi cam spre seară. Încă de departe, construcţiile gospodăriei impresionau prin mărimea lor. Însoţitorul meu a găsit de cuviinţă să-mi spună: „Aici era un izlaz. Tot ce se vede a fost construit de colectivişti în numai 3 ani".

De-o parte a drumului erau construcţiile sectorului zootehnic: grajdul pentru animale mari, maternitatea de scroafe, coteţele de păsări. De cealaltă parte, în spatele sediului gospodăriei — şi el nou — se înălţau magaziile şi remizele. Dintr-o singură privire se putea înţelege uşor de ce ţăranii muncitori care au vizitat Peicanii au ales drumul gospodăriei colective.

Acum să nu credeţi că vizitatorii au privit din şosea construcţiile, s-au declarat mulţumiţi şi au plecat. „Construcţiile sînt bune, nimic de zis, dar să vedem ce-i înăuntru!" Au numărat găinile şi raţele şi au întrebat cîte ouă. S-au interesat cîţi purcei fată o scroafă pe an şi ce venit aduce ferma de porci. La magazii au preţuit din ochi cerealele. Şi n-au plecat mai înainte de a merge în cîmp şi pe la casele colectiviştilor. Culturile le-au plăcut.

Acasă la colectivişti au mers în special femeile. Auziseră la sediu că 20 de membri din 60, cît avea atunci gospodăria, îşi construiesc case noi. Au vrut să le vadă pe toate „Poate n-or fi chiar atîtea".

Abia ajunsă la poarta casei lui Gheorghe Mănăilă, o femeie din Igeşti s-a oprit uimită: „Dar cum ai ridicat, bade, aşa palat! Ia spune cît te-ai băgat dator?" Nici în ruptul capului nu vroia să creadă că „palatul" n-a fost construit cu bani împrumutaţi. „Poate că ţi-ai vîndut lucrurile" — a mai încercat ea să-l iscodească. Gospodarul a poftit-o în casă să vadă că lucrurile sînt la locul lor. I-a deschis şifonierul plin cu haine. Lîngă şifonier, pe o măsuţă joasă, era aparatul de radio, cumpărat de curînd. Apoi a invitat-o la hambar să-i arate că mai are la 50 de duble de grîu. Era cu o săptămînă-două înainte de treierat.

★

Gospodăria din Peicani a fost vizitată, la invitaţia colectiviştilor, de ţărani muncitori din 6 sate. Rezultatul: şase gospodării colective noi. Ca întotdeauna puterea de convingere a faptelor s-a dovedit hotărîtoare. De acest lucru a ţinut seama comitetul raional de partid Murgeni care a făcut din vizitele la gospodăriile colective un important mijloc de cooperativizare a agriculturii.

Comuniştii în frunte

CERNAT HINCU
secretar al comitetului raional P.M.R.-Murgeni

Ziua de 19 august 1957 va rămîne pentru totdeauna în amintirea oamenilor muncii din raionul nostru. In această zi au păşit pe drumul agriculturii socialiste, înscriindu-se în gospodării colective şi întovărăşiri, ultimele familii de ţărani muncitori din raion. Astăzi, cînd sărbătorim această minunată victorie, sîntem bucuroşi că între primele 15 raioane din ţară care au terminat cooperativizarea agriculturii se numără şi raionul nostru.

In făurirea victoriei de care ne mîndrim cu toţii, comuniştii au avut un rol de frunte. Zi de zi, luni şi ani de-a rîndul, ei au dus cu răbdare şi perseverenţă cuvîntul partidului în mase.

Mărturisesc că acum cînd scriu acest articol îmi este foarte greu să-i numesc pe cei mai buni. Sute de comunişti au muncit deopotrivă de bine şi e cu neputinţă să aminteşti de toţi. Succese de seamă au obţinut comuniştii din satul Sipeni. Numai într-o lună de la începerea muncii de lămurire ei au izbutit să formeze o întovărăşire trainică. Primul înscris a fost Ştefan A. Bantaş, secretarul organizaţiei de partid. In aceeaşi zi cu el au depus cereri comuniştii Alecu Goga şi Ion Cristea. După 4 zile numărul înscrişilor era de 45, al hectarelor aduse în întovărăşire de aproape 90. Ţăranii muncitori din sat au crezut în cuvîntul comuniştilor şi i-au urmat. Experienţa căpătată în anii de viaţă liberă îi învăţase că partidul îi călăuzeşte prin membrii săi spre belşug şi fericire.

Cooperativizarea agriculturii raionului nu s-ar fi sfîrşit însă atît de repede dacă membrii de partid ar fi muncit singuri. Din echipele conduse de comunişti au făcut parte şi numeroşi agitatori fără de partid.

O experienţă valoroasă în folosirea agitatorilor fără de partid s-a obţinut în comuna Blăgeşti.

Organizaţia de partid din Blăgeşti şi-a concentrat atenţia mai întîi asupra ţăranilor muncitori cu trecere în sat. După ce i-a atras în gospodăria colectivă sau în întovărăşiri ei au fost pregătiţi să ducă muncă de lămurire în rîndul celorlalţi ţărani. Ca rezultatele să fie cît mai bune fiecărui agitator i s-au repartizat spre lămurire prietenii şi rudele. Astfel, s-a ajuns ca şi agitatori fără de partid ca Gheorghe Bălan, Haralambie Chirilă şi Ion Apostol să strîngă zilnic, deşi erau lipsiţi de experienţă, cîte 10—15 cereri de intrare în unităţile agricole cooperatiste. Muncindu-se în felul acesta, comuna Blăgeşti a ajuns repede fruntaşă pe raion în munca de cooperativizare.

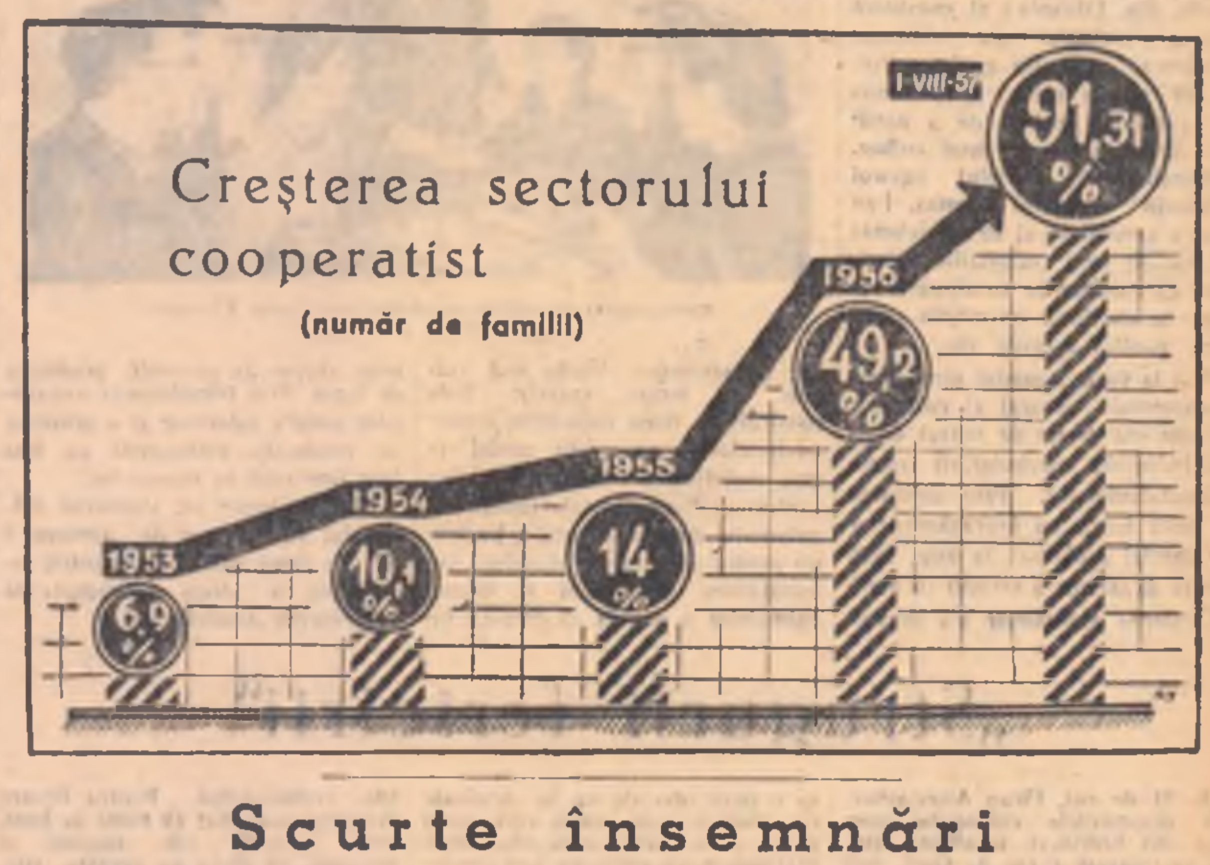
Consider de folos ca înainte de a încheia acest articol să amintesc, fie şi în treacăt, de aportul adus de comunişti în dezvoltarea unităţilor agricole cooperatiste. Comuniştilor din gospodării şi întovărăşiri le-a fost totdeauna clar că prin întărirea unităţilor din care fac parte aduc o preţioasă contribuţie la opera de transformare socialistă a agriculturii. Ei au fost mereu exemplu de disciplină şi hărnicie în muncă.

Intrucît spaţiul nu-mi permite mă voi mărgini numai la a arăta realizările obţinute prin strădania comuniştilor la gospodăria agricolă colectivă din Fălciu. Deşi anul agricol 1956 a fost nefavorabil, gospodăria a obţinut 1.500 kg de grîu şi 2.000 kg de porumb, în medie, la hectar, întrecînd producţia ţăranilor muncitori individuali cu 500—600 de kg. In numai 5 ani numărul animalelor de producţie a fost mărit de peste 9 ori. In gospodărie s-au construit remize, pătule, magazii, grajduri.

Rezultatele de mai sus n-au rămas fără urmări. Ele au convins majoritatea ţăranilor muncitori din comună şi din satele vecine să intre în unităţile agricole cooperatiste, iar numărul membrilor gospodăriei colective a crescut de aproape 7 ori.

★

Cooperativizarea agriculturii raionului nostru s-a terminat în preajma zilei de 23 August. S-a împlinit astfel o vie dorinţă a comuniştilor, care s-au străduit să întîmpine această zi cu un succes de seamă. Colectiviştii şi întovărăşiţii din raion închină succesul obţinut măreţei sărbători a eliberării patriei şi înţeleptului cîrmaci — partidul.

Scurte însemnări

A semnat cererea la Bucureşti

Numele omului îmi scapă. Ştiu că e din Vetrişoaia şi făcea tot ce putea să nu dea ochii cu agitatorii. Cînd îl căutau acasă, nevasta le spunea că-i la cîmp. Îl căutau la cîmp şi aflau că-i acasă sau dus la Bîrlad. Intr-o zi agitatorii au izbutit să-l întîlnească. Tocmai pleca la Bucureşti.

— Cu treburi, bade, în Bucureşti? au încercat ei să intre în vorbă...

— Mda... cu treburi. Cine-i ăla să plece de-a surda de acasă. Am un fecior acolo.

— Atunci rămîne pentru cînd te întorci. Voiam să-ţi spunem de întovărăşire...

Intîmplarea a făcut ca la întoarcere omul nostru să se întîlnească din nou cu agitatorii. Nu i-a mai ocolit. Din buzunar a scos cererea.

— Mi-a scris-o băiatul...

Omul fusese la Bucureşti numai pentru a se sfătui cu feciorul dacă-i bine sau nu să intre în întovărăşire.

Calendar

1954. Cîţiva ţărani muncitori din satul Tamăşeşti merg în vizită la colectiviştii din Peicani.

1955. In Tamăşeşti ia fiinţă gospodăria colectivă.

1956. Pentru primul an de muncă în gospodărie, colectivistul Constantin Vieru primeşte peste un vagon de cereale.

1957. La începutul lunii mai satul era complet cooperativizat.

„Nu mă înscriu eu"

Dacă nu l-ar fi avut pe Vasile Pavel, comuna Dodeşti ar fi terminat cooperativizarea prima pe raion. De trei luni Vasile Pavel e singurul individual din comună.

Pe la începutul lui august l-am vizitat pe Vasile Pavel acasă la el.

— Ştii, i-am spus, raionul Murgeni termină cooperativizarea pînă la 23 August.

— Vorbe, n-o termină.

— De ce?

— Nu mă înscriu eu.

...Raionul Murgeni a declarat cooperativizarea terminată. Un raion întreg nu putea să aştepte după un singur om.

★

M-ai rugat, Vasile Pavel, să scriu şi despre dumneata. Ţi-am promis că voi scrie şi iată, îmi ţin promisiunea.

După ce ne-am despărţit ţi-am întîlnit fratele. Mi-a povestit cum l-ai stîlcit în bătăi anul trecut pentru că nu te-a lăsat să-i furi o brazdă de pămînt. Povestea lui m-a ajutat să te cunosc mai bine. Acum nu mă mai mir că ai rămas singurul individual din raion. Nu m-aş mira nici dacă ai rămîne ultimul individual din regiune.

În perimetru şi în sat

A fost un timp cînd echipele de agitatori foloseau metoda numită „din casă în casă". Metoda s-a dovedit foarte bună pentru lămurirea ţăranilor muncitori ca să ia parte la diferite acţiuni obşteşti. In munca de cooperativizare, rezultatele folosirii ei nu au fost de laudă. După ce agitatorul lămurea cîteva familii observa că ele nu au pămînt la un loc. Se ivea deci necesitatea schimburilor anevoioase de teren care duceau adesea la nemulţumiri şi la prelungirea timpului de creare şi lărgire a unităţilor cooperatiste. Din această cauză organele de partid din raion au găsit o altă metodă care a căpătat denumirea de „munca în perimetru şi în sat".

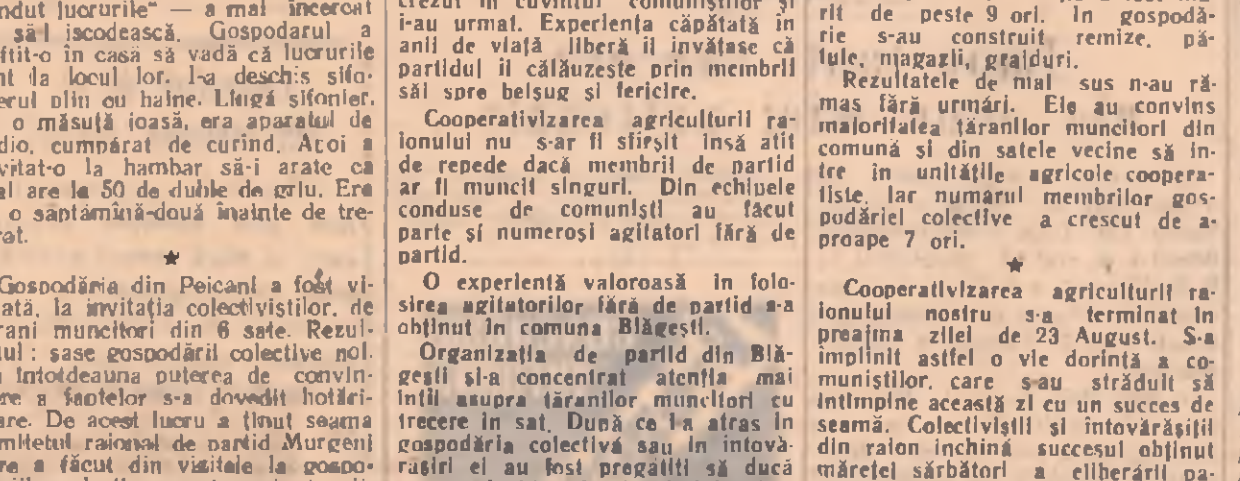
In ce constă ea? Răspundem prin a arăta cum s-a muncit în comuna Stoeşeşti. Aici s-au format mai multe echipe. Una dintre ele purta numele de echipa tehnică şi era formată din tehnicianul agronom Valeriu Ionescu, preşedintele sfatului popular Marieta Butuc şi cîţiva ţărani muncitori ce aveau pămînt într-o anumită tarla. Echipa tehnică din Stoeşeşti s-a fixat mai întîi asupra tarlalei numită „Iapa" şi a identificat pe proprietarii celor 280 de ha cîte erau acolo, întocmind o schiţă cu suprafaţa şi modul de folosinţă a terenului fiecărui cetăţean.

Schiţa a fost predată echipelor de agitatori care-şi duceau activitatea în sat. Ele nu mai mergeau acum la întîmplare, ci îi vizitau numai pe cei cu pămînt în tarlaua „Iapa". Este bine să precizăm: componenţa echipei tehnice nu a rămas tot timpul neschimbată. Trecînd la o altă tarla, echipa se completa cu ţărani care o cunoşteau bine şi puteau spune a cui este fiecare fîşie de pămînt de acolo.

Muncindu-se astfel ritmul cooperativizării a putut fi mai rapid, iar în unele tarlale comasarea s-a făcut fără nici un schimb de teren. Puţinele schimbări de teren ce s-au făcut în tarlaua „Iapa" s-au datorat doar faptului că acolo aveau pămînt şi ţărani din alte comune.

Metoda numită „munca în perimetru şi în sat" s-a folosit cu succes în mai toate comunele raionului.

FRUNTAŞI ÎN MUNCA DE COOPERATIVIZARE

MARIA GOPSA secretara comitetului de partid din comuna Murgeni. — **MIHAI BAHNAREANU** tehnician agronom din comuna Măluşteni. — **EUGENIA STRATULAT** învăţătoare din comuna Blăgeşti. — **GHEORGHE CATANĂ** colectivist din comuna Băseşti.

Învăţămintele CIFRELOR

Statisticianul secţiei agricole e un îndrăgostit al cifrelor. Le extrage din dosarele îngălbenite de vreme, le aşează cu migală unele sub altele, căutînd să afle din studiul lor ce sporuri de producţie şi ce economie de muncă se obţin prin cooperativizarea agriculturii raionului.

Pasiunea statisticianului ne-a cucerit şi pe noi. Avem în faţă tabele ce cuprind mulţime de cifre. Din ele se desprinde:

1 Prin comasarea celor peste 30.000 de parcele, suprafaţa de teren arabil a raionului creşte cu aproximativ 1.700 de hectare. Dacă această suprafaţă este semănată cu grîu, raionul obţine un spor de producţie de 2.215.000 de kg.

2 In raion se seamănă anual circa 12.500 ha cu porumb, 8.800 cu grîu şi 3.300 cu floarea-soarelui. Producţia medie la hectar a sectorului individual a fost depăşită de întovărăşirile agricole cu 200 kg la porumb, 174 kg la floarea-soarelui şi 150 kg la grîu. Cunoscînd diferenţa de producţie la hectar şi suprafaţa ocupată de fiecare cultură principală vedem că prin atragerea ţăranilor muncitori în întovărăşiri, raionul Murgeni obţine un spor de recoltă de 2.500.000 kg de porumb, 1.320.000 kg de grîu şi 574.200 kg de floarea-soarelui.

Cooperativizarea agriculturii îi aduce deci raionului Murgeni peste 6 milioane kg de cereale în plus.

3 Ne vom ocupa acum de economia de muncă ce se obţine în raion prin cooperativizarea agriculturii.

Cele aproape 4,50 ha de teren cît are în medie un ţăran muncitor din raion sînt împărţite în cel puţin 3 parcele. Distanţa dintre sat şi aceste parcele este deseori de 15—20 de km. Neculai Butnaru din Stoeşeşti, de pildă, are pămînt în 3 locuri. Distanţa între 2 din parcelele sale situate în părţi opuse ale satului este de 37 km. Prin comasare Neculai Butnaru economiseşte de fiecare praşilă cel puţin 10 ore şi nu mai este nevoit să doarmă în cîmp.

După unele calcule sumare, numai în comunele Stoeşeşti şi Blăgeşti se economisesc anual prin crearea de întovărăşiri peste 50.000 de ore-muncă ce se pierdeau neproductiv. Care-i cifra exactă a timpului de muncă ce se pierdea în întreg raionul şi ce se poate obţine prin recuperarea lui, iată o problemă ce merită a fi rezolvată fără întîrziere de economişti.

Acolo unde domnea dinastia Eremie

Bătrînul din dreapta mea priveşte îngîndurat pe fereastră. Cînd şi cînd oftează uşor, liniştit, ca pentru o durere trecută de care, probabil, îşi aduce aminte. După un timp îl cuprinde neastîmpărul. Smuceşte cu putere geamul, scoate capul pe fereastră şi îşi înşurubează privirea pe o casă mare, cu aspect şi poziţie de fortăreaţă medievală. Pînă nu dispare casa, lăsată în urmă de goana trenului, omul nu se dezlipeşte de fereastră. La Epureni coboară.

— Aţi văzut casa ceea? A fost a boierilor Eremie. Pe moşia familiei Eremie trenul oprea de patru ori. Poate veniţi cîndva prin Epureni...

Nu mă invită să-l vizitez, nu-şi luă rămas bun. Ce dureri nestinse încă or fi sălăşluind în sufletul său?!

Moşia Epureni are stăpîn nou

Ne întoarcem în urmă cu zeci de ani. Ajun de An Nou. Un zvon răscoleşte comuna. Moşia va fi pusă în vînzare. Se aude că ar cumpăra-o un oler putred de bogat din Ţara Bîrsei. Cum va fi noul proprietar — mai bun, mai rău!? — cine poate şti. Cămătarul care mijloceşte vînzarea îi asigură.

— V-a văzut dumnezeu. Pămîntul ăsta e aur curat. Era păcat să nu încapă pe mîini bune. Acum, pe lîngă un om de ispravă, vă căpătuiţi şi voi.

Stăpînul cel nou al moşiei a sosit în Epureni spre sfîrşitul iernii, cînd streşinele lăcrimau sub bătaia primelor raze de soare mai calde. A strîns clăcaşii la conac şi li s-a recomandat scurt: Dumitru Eremie. O vreme nu l-au mai văzut. După luarea zăpezii i-a chemat iarăşi la conac: „De mîine arăm. Nu cumva să lipsiţi vreunul. Vătăşel, citeşte cît datorează fiecare"... Dumitru Eremie preluase datoriile pe care oamenii le aveau la fostul proprietar.

Aşa a început domnia lui Dumitru Eremie în Epureni.

Intemeietorul dinastiei bate monedă...

Inainte de treierat, ţăranilor li s-a dat de ştire că nu vor mai fi clăcaşi. „Pentru munca voastră vă dau bani". Ţăranii îşi plătiseră datoriile şi, afară de aceasta, moşierul avea interesul să treiere repede grînele. Recolta fusese bună şi dacă nu se grăbea, preţurile pe piaţă şi la bursa cerealelor puteau să scadă.

Au muncit ţăranii în vara aceea ca niciodată. Apoi cîtu-s toamna şi iarna de lungi, au cărat la Galaţi şi Brăila, deşertînd în vapoare, grînele pe care boierul le vînduse încă din vară. Cămătarul avusese dreptate. Pămîntul era aur curat, căci aur curat primea boierul pentru grîul vîndut. Pentru munca lor, ţăranii primeau bani de aramă ce purtau pe una din feţe chipul lui Dumitru Eremie. Stăpînul Epurenilor aranjase — nu i-a fost deloc greu — cu ministrul finanţelor şi guvernatorul Băncii Naţionale să bată monedă proprie pentru nevoile interne ale moşiei. In afara moşiei, banii boierului nu valorau decît preţul aramei din care erau turnaţi. Puteai să mori de foame cu ei. Ţăranii erau nevoiţi să-i cheltuiască la prăvălia şi cîrciuma moşierului, singurele locuri unde moneda cu chipul lui Eremie avea putere de circulaţie. Valoarea ei era cea care-i convenea boierului. O urca atunci cînd făcea plăţile şi o scădea de cîteva ori cînd ţăranii tîrguiau din prăvălia lui.

...Urmaşii tocmesc condeieri

O dată cu moartea întemeietorului dinastiei Eremie a dispărut şi moneda care-i purta chipul. Copiii fostului boier, vreo 5 la număr, au scos o altă, în locul monedei, bani de hîrtie. Fiecare îşi revendica dreptul de a pune pe bancnote chipul său. Neputîndu-se înţelege, au renunţat. Ţăranii au fost chemaţi la curte şi anunţaţi că sînt din nou clăcaşi. Curînd ei aveau să bage de seamă că nu-i tot una să slujeşti 5 stăpîni în loc de unul. Truda lor devenise mai grea, traiul şi mai rău. Cîţiva au început să amintească de 1907.

Boierii cei tineri s-au înfricoşat. Au împînzit moşia cu jandarmi. Au îngroşat zidurile casei. Au adus la curte condeieri şi i-au pus să scrie cum că ei nu sînt ca ceilalţi boieri. Am văzut una din cărţile mai noi care-l ridica în slăvi pe Mihai Eremie, ultimul stăpîn al moşiei. Cel mai de seamă merit pe care-l putuse găsi condeierul lui Mihai Eremie era formulat aşa: Marea dragoste pentru ţărani şi glie l-a oprit să părăsească satul şi să-şi arendeze moşia, cum era moda pe-atunci printre boieri. Intre huzurul ce i-l oferea oraşul şi viaţa grea, alături de ţărani, Mihai Eremie a ales alternativa din urmă.

Altu-i adevărul

Priviţi fotografia! Omul care înmînează celui din faţa sa cererea prin care-şi aduce tot pămîntul în întovărăşire se numeşte Vasile D. Lupeş.

— Sfoara asta de pămînt s-ar fi cuvenit Zoiţei. De aia n-am trecut-o în tovărăşie de la început.

...„S-ar fi cuvenit Zoiţei". Ce o fi vrut să spună? De ce s-au îndepărtat oamenii şi de ce le este faţa plină de durere? Unul dintre ei îmi spune trista poveste a lui Vasile.

Vasile avea zece ani cînd i s-a îmbolnăvit sora. Taică-su vroia s-o ducă la spital dar cu ce? Au pus mînă de la mînă, s-au strîns ceva bani şi au pornit cu Zoiţa spre Bîrlad. Bătrînul Lupeş l-a luat cu dînsul şi pe Vasile. Să aibă grijă de vite cît umblă el pe la doctori. Cînd erau aproape de hotarul moşiei — ca să scurteze distanţa tăiaseră de-a dreptul pe un drumeag de care — le-a apărut în faţă boierul.

— Mi se scutură grîul şi tu te plimbi, hai... Inapoi şi marş la clăii.

Vasile s-a pornit pe un plîns ce ar fi înmuiat şi pietrele. Plîngea şi bătrînul. Boierul nu s-a lăsat înduplecat. L-a oprit pe Lupeş să treacă cu bolnava pe moşia lui. Şi mai avea doar o sută de metri să ajungă la şosea.

Lupeş i-a căzut în genunchi, a dat să-i pupe mîna, cizma care-l lovea.

— Imi moare copilul...

— Văd şi eu că moare. Aşa că du-te la clăii dacă nu vrei să rămîi cu moarta în casă. Şi drumul spre cimitir trece pe pămîntul meu.

Zoiţa a murit la poarta spitalului.

— Dacă veneai cu o oră-două mai devreme o puteam scăpa — i-a spus doctorul.

Ca să ocolească moşia, Lupeş pierduse o jumătate de zi.

Stăpîn al moşiei în acea vreme era Mihai Eremie. V-amintiţi? Despre el condeierul familiei a scris mai tîrziu c-a rămas în Epureni numai şi numai fiindcă-i iubea tare mult pe ţărani.

Epurenii astăzi

Care veţi călători cu trenul de Fălciu să priviţi, vă rog, satele dintre Bujoreni şi Murgeni. Ele făceau parte odinioară din domeniul familiei Eremie. Veţi mai vedea prin sate căsuţe acoperite cu paie şi coceni. In căsuţele acestea în care sînt ţinuţi acum porcii au locuit altădată oameni. Aceiaşi oameni care îşi construiesc astăzi din cărămidă case spaţioase. In ultimii doi ani s-au construit peste o sută. Deasupra acoperişurilor de tablă sau ţiglă ale multor case noi se văd antenele aparatelor de radio. Mai trebuie să explic cum de a stat în putinţa foştilor clăcaşi să-şi ridice case, să aibă astăzi dispensar, cămine culturale şi şcoli în fiecare sat? Cred că nu. Lucrul acesta este prea bine ştiut. Ce nu ştiţi încă e faptul că cele 1324 de familii de ţărani muncitori din satele comunei şi-au unit forţele într-o gospodărie colectivă şi 7 întovărăşiri unde muncesc laolaltă mai mult pămînt decît stăpînea pe vremea lui moşierul.

Că vor obţine producţii bogate nu încape îndoială. Le sînt de ajutor maşinile statului şi ştiinţa agrotehnică, îngrăşămintele chimice şi sămînţa de soi. Mare e şi dorinţa lor de a şterge grabnic urmele trecutului. Iar urmele acestea numai cu ajutorul belşugului se pot şterge. „Doi, trei ani să mai treacă şi nu veţi mai găsi în Epureni cocioabe — mi-au spus oamenii din comună. Nici pentru porci n-o să le ţinem. Că nici porcii nu se simt bine în ele. Prea-s întunecoase şi mici".

Poate că o cocioabă tot ar trebui să oprească. Măcar una pentru muzeul ce intenţionează să-l înfiinţeze în comună.

DIN AGRICULTURA UNIUNII SOVIETICE

Preşedinte de colhoz şi academician

Ionas Kriciunas, membru al Academiei de Ştiinţe, este foarte cunoscut în Lituania. El a consacrat 50 de ani de viaţă lucrărilor ştiinţifice în domeniul agriculturii. De 30 de ani el conduce catedra de cultură a plantelor a Academiei agricole din Lituania; el consideră însă ca principalul său laborator întinderea nesfîrşită a cîmpurilor. Cu doi ani în urmă, I. Kriciunas şi-a exprimat dorinţa de a participa direct la munca unui colhoz. Colhoznicii din artelul agricol „Miciurin", districtul Kaunas, l-au ales ca preşedinte al lor. Kriciunas n-a părăsit însă ocupaţiile anterioare. El conduce în continuare catedra sa, continuă cercetările ştiinţifice, publică articole etc.

Preşedintele de colhoz, academicianul Ionas Kriciunas, în mijlocul studenţilor.

Pînă la venirea noului preşedinte, randamentul general al culturilor agricole era destul de scăzut datorită îndeosebi întrebuinţării reduse a îngrăşămintelor. Prin aplicarea pe scară largă a îngrăşămintelor (în special azotoase) în anul 1956 recolta de cereale a crescut cu mult.

Creşterea animalelor s-a dezvoltat, de asemenea. Vacile sînt hrănite cu furaje variate. S-au construit — după indicaţiile academicianului — un grajd model în care majoritatea muncilor sînt mecanizate. S-au instalat adăpători automate, un pod rulant, o bucătărie pentru prepararea furajelor. Îmbunătăţirea întreţinerii şi hranei animalelor a permis să crească într-un singur an cu mult producţia de lapte. Prin introducerea avansurilor asupra salariilor şi a primelor de producţie, colhoznicii au fost larg interesaţi în munca lor.

Într-un singur an, veniturile colhozului au crescut de aproape 2 ori. Pe drept cuvînt, colhoznicii înconjoară cu stimă şi dragoste pe preşedintele academician.

„Strugurii fericirii"

De 21 de ani, Firan Anastassov, este preşedintele colhozului georgian din Kidistavi, localitate situată la numai 4 km de Gori. Sub conducerea sa pricepută, colhozul s-a dezvoltat mult în anii din urmă. Viticultura este ramura de bază a colhozului. Aci se produc două varietăţi locale de vin mult apreciate de cunoscători: „Cinuri" şi „Tovkeri". În plus, colhozul are 87 de vaci de lapte care anul trecut au adus un venit de 300.000 ruble, iar de pe urma culturilor cerealiere s-au obţinut tot în anul trecut peste trei milioane de ruble.

Cum se repartizează veniturile? Colhoznicii au hotărît anul trecut ca o parte din ele să fie destinate construcţiei unui mare club, unui garaj, unei mori şi unui siloz. Însă cea mai mare parte au fost împărţite colhoznicilor. Pentru fiecare zi-muncă s-au dat 19 ruble în bani, grîu, porumb, vin, legume şi struguri. În afară de aceasta, viticultorii au primit drept premii pentru depăşirea planului 4.500 litri de vin. Au fost premiaţi de asemenea îngrijitorii de vite, cultivatorii de sfeclă de zahăr şi sericicultorii colhozului.

După război, colhoznicii şi-au construit 180 de case noi, fiecare înzestrată cu instalaţii curente de apă curgătoare, electricitate şi telefon. Aproape toate familiile au aparate de radio şi televizoare. Un număr de 20 colhoznici au maşini de turism proprii. Iată de ce, atunci cînd colhoznicii din Kidistavi vorbesc despre strugurii lor îi numesc, pe drept cuvînt „strugurii fericirii".

În anul 1956, sectorul viticol a adus colhozului Kidistavi un venit de peste două milioane de ruble.

Realizările industriei şi agriculturii din R. D. Germană

După cum comunică Direcţia centrală de statistică a R. D. Germane, în primul semestru al acestui an producţia industrială a republicii a crescut cu 8 la sută faţă de prima jumătate a anului 1956.

În domeniul agriculturii volumul lucrărilor executate de S.M.T.-uri în primul semestru al acestui an a crescut cu 27 la sută în comparaţie cu perioada corespunzătoare a anului trecut, iar suprafaţa cultivată cu porumb a crescut de trei ori în comparaţie cu nivelul din 1956.

În urma îndeplinirii planului semestrial la toate ramurile principale ale industriei şi agriculturii R. D. Germane, s-a îmbunătăţit considerabil aprovizionarea populaţiei cu mărfuri.

Vizitele înalţilor oaspeţi vietnamezi

Preşedintele Republicii Democrate Vietnam, tovarăşul Ho Şi Min, aflat într-o vizită de prietenie în Republica Populară Romînă, împreună cu persoanele oficiale care-l însoţesc, au făcut sîmbătă la amiază o vizită la Prezidiul Marii Adunări Naţionale tovarăşului dr. Petru Groza, preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale.

În aceeaşi zi, după amiază, preşedintele Ho Şi Min împreună cu persoanele care-l însoţesc au făcut o vizită la Consiliul de Miniştri. Într-o atmosferă de caldă prietenie, preşedintele Ho Şi Min şi ceilalţi soli ai poporului vietnamez s-au întreţinut cu tovarăşul Chivu Stoica şi membrii guvernului, informîndu-se reciproc asupra problemelor construcţiei de stat din cele două ţări, asupra colaborării şi luptei comune a celor două popoare, pentru construirea socialismului şi consolidarea păcii.

Tot sîmbătă după amiază, preşedintele Ho Şi Min şi persoanele care îl însoţesc au depus coroane de flori la Monumentul Eroilor Patriei, precum şi la Monumentul Eroului Sovietic. După depunerea coroanelor la Monumentul Eroilor Patriei noastre şi la Monumentul Eroului Sovietic, cei prezenţi au păstrat un moment de reculegere în memoria eroilor romîni şi sovietici căzuţi în lupta pentru libertatea şi independenţa patriei noastre.

În cursul serii, Prezidiul Marii Adunări Naţionale a oferit la Teatrul de Operă şi Balet al R. P. Romîne un spectacol de gală în cinstea preşedintelui Ho Şi Min. Spectacolul, care a cuprins într-o armonioasă împletire coruri, cîntece şi dansuri interpretate de echipe artistice şi de solişti de frunte ai muzicii noastre populare, s-a bucurat de un frumos succes.

Tovarăşul Ho Şi Min, preşedintele R.D. Vietnam şi preşedinte al Partidului celor ce muncesc din Vietnam, însoţit de Hoang Van Hoan, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului celor ce muncesc din Vietnam, şi Nguyen Van Kinh, membru al C.C. al Partidului celor ce muncesc din Vietnam, ambasador al R. D. Vietnam în R. P. Romînă, au făcut duminică dimineaţa o vizită la Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn.

Oaspeţii au fost primiţi de tovarăşii Gh. Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al P.M.R., Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraş, Nicolae Ceauşescu, Alexandru Moghioros, Constantin Pîrvulescu, membri ai Biroului Politic al C.C. al P.M.R. Cu acest prilej a avut loc un schimb de informaţii asupra problemelor interesînd cele două părţi. Întîlnirea s-a desfăşurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

Duminică dimineaţa preşedintele Ho Şi Min împreună cu ceilalţi soli ai poporului vietnamez care ne vizitează ţara au făcut o vizită la Palatul Pionierilor. Sute de pionieri l-au întîmpinat cu entuziasm pe preşedintele Ho Şi Min, oferindu-i flori.

După amiază, înalţii oaspeţi vietnamezi au făcut o vizită la Institutul de geriatrie „C.I. Parhon". Stînd de vorbă cu medicii şi persoanele aflate în tratament, preşedintele Ho Şi Min s-a interesat de activitatea şi rezultatele obţinute în această instituţie ştiinţifică.

Înalţii oaspeţi vietnamezi au asistat apoi la meciul de fotbal dintre echipele Flamura Roşie Arad şi Dinamo Bucureşti, de pe Stadionul Republicii.

Duminică seara, Prezidiul Marii Adunări Naţionale al R. P. Romîne a oferit o recepţie la Palatul Marii Adunări Naţionale. În cinstea preşedintelui Republicii Democrate Vietnam, tovarăşul Ho Şi Min. Cu acest prilej, au rostit cuvîntări tovarăşii Gheorghe Gheorghiu-Dej şi preşedintele Ho Şi Min. Recepţia s-a desfăşurat într-o atmosferă de caldă prietenie.

R. D. Vietnam

Importante succese ale economiei naţionale

Luînd cuvîntul zilele acestea la o conferinţă de presă la Hanoi, Nguen Van Tran, vice-preşedintele Biroului de stat al planificării al R. D. Vietnam, a declarat că planul trienal de refacere a economiei naţionale a R. D. Vietnam a fost îndeplinit.

În anul 1956, în R. D. Vietnam s-au strîns 4.210.000 tone de orez, adică cu 75 la sută mai mult decît în 1939. Aceasta a dat posibilitatea R. D. Vietnam nu numai să se aprovizioneze cu orez, ci să-l şi exporte.

Au fost valorificate 121.000 hectare de pămînt pustiit în timpul războiului, s-au refăcut 14 sisteme de irigaţie, care alimentează cu apă 326.000 hectare de pămînt şi s-a construit o reţea de canale de irigaţie mijlocii şi mici, care alimentează cu apă 307.000 hectare de pămînt.

Volumul producţiei industriale în 1956 a reprezentat 21 la sută din volumul general al producţiei industriale şi agricole.

Informaţii Pronosport

Iată cum arată un buletin cu 12 rezultate exacte la concursul Pronosport nr. 33, etapa din 18 august 1957:

I Dinamo Bucureşti — Flamura Roşie Arad (categ. A) 2
II Progresul Oradea — Ştiinţa Timişoara (categ. A). X
III Energia Oraşul Stalin — Progresul Bucureşti (categ. A) 1
IV Energia Tg. Mureş — Dinamo Cluj (categ A) 1
V Lens — Toulouse (camp. francez) 1
VI Lyon — Nimes (camp. francez) 1
VII Nice — Metz (camp. francez) 1
VIII Racing Paris — Sochaux (camp. francez) 1
IX Marseille — Lille (camp. francez) 1
X Sedan — Monaco (camp. francez) 1
XI Angers — Reims (camp. francez) Anulat
XII Ales — Valenciennes (camp francez) 2

Deoarece meciul 11 (Angers — Reims) a fost anulat după închiderea concursului (întrucît nu s-a disputat), conform regulamentului se acordă gratuit tuturor variantelor depuse pronosticul exact la meciul respectiv.

La acest concurs au fost depuse aproximativ 627.000 de variante.

Buletin meteorologic

pentru zilele de 22, 23 şi 24 august

În ţară, la început vreme instabilă, cu averse de ploaie în sud-estul ţării şi regiunea de munte, apoi timp uscat cu cer mai mult senin. Vînt moderat din nord-est la început, apoi slab. Temperatura aerului în creştere. Maximele vor depăşi 35 de grade, în zona de cîmpie. Umezeala solului va fi în creştere uşoară în Banat, Transilvania şi local în sud-est, iar în restul ţării seceta va continua să se menţină.

Temperatura solului în scădere uşoară, în jumătatea de nord, iar în rest se va menţine ridicată.

SA ÎNSILOZĂM cît mai multe furaje!

Cu toate forţele pentru îndeplinirea sarcinii integrale la însilozări

Hotărîrea comună a Ministerului Agriculturii şi Silviculturii şi a C.C. al U.T.M. cu privire la participarea tineretului la îndeplinirea planului de însilozare pe anul 1957 vine să precizeze măsurile care trebuie luate pentru reuşita acţiunii de însilozare. În hotărîre se arată printre altele sarcina de mare răspundere pe care o au agronomii şi zootehniştii din cadrul sfaturilor populare precum şi cei din unităţile agricole cooperatiste din G.A.S.-uri şi S.M.T.-uri, în antrenarea şi îndrumarea tineretului în această acţiune patriotică.

În hotărîre se subliniază că din sarcina totală de 2.300.000 tone nutreţ ce vor fi însilozate tineretul trebuie să realizeze cantităţi însemnate. Pentru îndeplinirea acestei sarcini comitetele regionale U.T.M. sînt chemate să mobilizeze pe toţi tinerii de la sate, din gospodăriile de stat, gospodării colective, cooperative agricole de producţie, din S.M.T.-uri, din întreprinderi, şcoli şi instituţii. În acelaşi scop în unităţile agricole de stat şi cooperatiste se recomandă constituirea de echipe formate din 10—15 oameni sau brigăzi de tineret, iar în sectorul individual echipe de întrajutorare din 8—10 tineri. Aceste echipe vor fi conduse de un tehnician agronom sau zootehnist care va asigura îndrumarea tehnică a lucrărilor de însilozare.

Pentru deplina reuşită a acţiunii de însilozare din acest an Ministerul Agriculturii şi C.C. al U.T.M. iniţiază întreceri între secţiile agricole regionale, trusturile regionale Gostat, secţiile agricole raionale, gospodării de stat, gospodării colective, S.M.T.-uri, comitete regionale, raionale şi organizaţiile de bază U.T.M. Pentru organele agricole şi organizaţiile U.T.M. cîştigătoare ale întrecerilor se vor acorda distincţii şi premii după cum urmează:

1. — La 3 comitete regionale U.T.M. clasate pe primele 3 locuri, se vor decerna drapele şi diplome de onoare ale C.C. al U.T.M.

2. — Pentru un comitet raional clasat pe locul I se vor da diploma de onoare a C.C. al U.T.M. şi o motocicletă cu ataş.

3. — Pentru 2 comitete raionale U.T.M. clasate pe locul II se vor acorda diploma de onoare a C.C. al U.T.M. şi 3 biciclete fiecăruia.

4. — Pentru 2 comitete raionale U.T.M. clasate pe locul III se vor da diploma de onoare a C.C. al U.T.M. şi cîte 2 biciclete.

5. — Pentru 5 organizaţii de bază U.T.M. clasate pe locul I se vor da diploma de onoare a C.C. al U.T.M. şi cîte 1 acordeon pentru fiecare.

6. — Pentru 5 organizaţii de bază U.T.M. clasate pe locul II se vor da diploma de onoare a C.C. al U.T.M. şi cîte o armonică pentru fiecare.

7. — Pentru 5 organizaţii de bază U.T.M. clasate pe locul III se vor da diploma de onoare a C.C. al U.T.M. şi cîte 1 patefon pentru fiecare.

8. — Pentru 2 echipe de tineret din care una din G.A.S. şi una din G.A.C. clasate pe locul I, se va organiza o excursie în R. P. Bulgaria.

9. — Pentru 2 echipe de tineret din care una din G.A.S. şi una din G.A.C. clasate pe locul II, se va organiza o plimbare cu avionul în ţară.

10. — La un număr de 100 tineri fruntaşi în această acţiune se vor distribui premii în valoare totală de 50.000 lei (ceasuri de mînă, aparate de radio, stilouri, aparate de fotografiat etc.).

11. — Pentru organele agricole fruntaşe în campania de însilozare se va organiza o excursie de 7 zile la expoziţia agricolă unională de la Moscova la care vor participa:

— Din partea secţiei agricole regionale clasate pe locul I, şeful secţiei agricole, şeful serviciului zooveterinar şi şeful serviciului bazei furajere.

— Din partea trustului Gostat clasat pe locul I, directorul trustului şi inginerul şef.

— Din partea a trei secţii agricole raionale clasate pe primele trei locuri pe ţară, şeful secţiei agricole, inginerul zootehnist şi inginerul agronom cu baza furajeră.

— Din partea a două gospodării de stat şi a două gospodării agricole colective clasate pe primele două locuri pe ţară, vor participa directorul şi respectiv preşedintele gospodăriei.

— Primii secretari U.T.M. ai comitetului regional şi comitetului raional fruntaş.

U.T.M.-işti, tineri şi tinere din întreaga ţară! Nu uitaţi că însilozarea nutreţurilor constituie o mare acţiune patriotică, un preţios sprijin pentru ridicarea producţiei animale.

Ingineri, tehnicieni, agronomi, zootehnişti şi veterinari! Depuneţi toate eforturile, toată capacitatea voastră profesională organizînd şi îndrumînd cu pricepere acţiunea de însilozare a nutreţurilor.

Cifre şi fapte din regiunea Ploeşti

- *În cele 11 raioane ale regiunii Ploeşti au fost organizate între 11 şi 16 august 50 de demonstraţii practice cu privire la însilozarea nutreţurilor. Ele au fost ţinute la gospodării agricole colective şi staţiuni de montă.*

- *În comuna Bălăceanu, raionul Rîmnicu Sărat, tov. ing. Apostol Maria a ţinut la sediul gospodăriei agricole colective o demonstraţie practică de însilozare a porumbului. Au participat reprezentanţi din 6 gospodării colective, din comunele: Bălăceanu, Ziduri, Joiţa, Gheorghesa şi Sătcioara, 22 de ţărani întovărăşiţi şi 18 ţărani cu gospodării individuale.*

- *În majoritatea satelor şi comunelor din regiune au fost afişate la sfaturile populare lozinci mobilizatoare în care se arată foloasele pe care le aduce nutreţul murat. Totodată ţăranii muncitori sînt îndemnaţi să însilozeze cantităţi cît mai mari de furaje.*

- *Grija organelor agricole şi de stat pentru producţia şi productivitatea animalelor se vede şi din faptul că pe întreaga regiune au fost însămînţate în miriştii 1.200 ha de porumb. O mare parte din aceste culturi duble vor fi însilozate.*

- *Gospodăria agricolă colectivă din comuna Bălăceanu, raionul Rîmnicu Sărat, a obţinut prin furajarea vacilor de lapte cu porumb de siloz în iarna anului trecut o producţie medie de 9 litri de lapte pe cap de vacă furajată, adică la fel ca şi în timpul verii. Ca urmare a experienţei dobîndite colectiviştii din această gospodărie au însilozat pînă în prezent 35 de tone de porumb din cele 100 planificate.*

„AGRICULTURA NOUA", organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii. Apare bisăptămînal. Redacţia şi Administraţia: Piaţa Scînteii, nr. 1 Bucureşti, telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".